

VIII.

Az Alkotmánybíróság elnökének végzései

400/I/2001. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezés alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a halászatról és a horgászatról szóló 1997. évi XLI. törvény végrehajtásáról szóló 78/1997. (XI. 4.) FM rendelet módosításáról szóló 90/2000. (XI. 14.) FVM rendelet (a továbbiakban: Vhrm.) 5. §-a alkotmányellenességének utólagos vizsgálatát kezdeményezte az Alkotmánybíróságnál. Az indítványozó mindazonáltal nem jelölte meg az Alkotmány azon rendelkezését, amellyel ellentétesnek tartja a Vhrm. támadott szabályát.

Az Alkotmánybíróság főtitkára hiánypótlásra hívta fel az indítványozót. Tájékoztatva, hogy alkotmányossági érvelést, indokolást nélkülöző beadványa az érdemi eljárásra alkalmatlan. Az indítványozó válaszában kérelmét fenntartotta.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése szerint az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság már többször kifejtette, hogy az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Az indítványban hivatkozni kell tehát az Alkotmány azon rendelkezésére, mellyel a kifogásolt jogszabály – az indítványozó szerint – ellentétes. Meg kell továbbá indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miatt és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítványozó utólagos normakontroll iránti kérelme a fenti feltételnek nem felelt meg. Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására sem jelölte meg konkrétan, hogy a támadott jogszabály az Alkotmány mely szakaszát sérti, s így azt sem indokolta, hogy az Alkotmány egyes rendelkezéseit a kifogásolt rendelkezés miatt és mennyiben sérti.

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. szeptember 18.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

266/I/2003. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz, mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására és hatásköri összeütközés megszüntetésére irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panasz keretében kérte a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 4.B.XX.498/2002/6. számú végzésének a megsemmisítését. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság a fenti – előzetes letartóztatását elrendelő – határozatával megsértette a személyes szabadsághoz való jogát [Alkotmány 55. § (1) bekezdése].

Az indítványozó kérte annak megállapítását is, hogy mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség áll fenn, mivel a bíróság a végzését az Alkotmánybíróság által megsemmisített jogszabályi rendelkezésekre alapozta.

Ezen túlmenően az indítványozó kérte a Budapest XX. Kerületi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala és a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság közötti hatásköri összeütközés feloldását. A hatásköri összeütközést abban látta, hogy a Budapest XX. Kerületi Önkormányzat jegyzője levelében tájékoztatta a bíróságot arról, hogy az indítványozó gyermekét védelembe vette, tekintettel arra, hogy az indítványozó tettelesen bántalmazta.

Végezetül az indítványozó kérte, hogy a törvénytelen fogvatartása miatti kártérítési kérelmét az Alkotmánybíróság tegye át a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szervhez.

Az indítványozót az Alkotmánybíróság főtíkára tájékoztatta, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-ában, illetve az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.; a továbbiakban: Ügyrend) 23. § (1) bekezdés *a*) pontjá-

ban foglaltak alapján a beadvány elbírálására nincs törvényes lehetőség, mivel az nem minősül indítványnak.

Az indítványozó az Ügyrend 23. § (2) bekezdése alapján kérte, hogy indítványát a főtitkár szignálás végett mutassa be az elnökeknek.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmány 32/A. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a jogszabályok alkotmányosságát, illetőleg ellátja a törvénnyel hatáskörébe utalt feladatokat. Sem az Alkotmány felhívott rendelkezése, sem pedig az Abtv. 1. §-ában rögzített hatásköri szabályok – de más törvényi rendelkezés sem – biztosít hatáskört az Alkotmánybíróságnak arra, hogy bírósági határozatokat semmisítsen meg. [967/D/2000. AB végzés, ABH 2004, 2070, 2072–2073.] Erre tekintettel az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre megsemmisíteni a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 4.B.XX.498/2002/6. számú végzését.

Az Abtv. 49. §-a szerint, ha az Alkotmánybíróság hivatalból, illetőleg bárki indítványára azt állapítja meg, hogy a jogalkotó szerv a jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotói feladatát elmulasztotta és ezzel alkotmányellenességet idézett elő, a mulasztást elkövető szervet – határidő megjelölésével – felhívja feladatának teljesítésére. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján az indítványt tartalma és nem elnevezése alapján bírálja el. [14/1990. (VI. 27.) AB határozat, ABH 1990, 170, 171.; 29/1995. (V. 25.) AB határozat, ABH 1995, 145, 150.; 32/2002. (VII. 4.) AB határozat, ABH 2002, 153.; 46/2002. (XI. 11.) AB határozat, ABH 2002, 602, 606.] A beadvány tartalma alapján megállapítható volt, hogy az indítványozó csupán mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megszüntetésére irányuló kérelemnek nevezte a beadványát, az valójában nem tartalmazott az Abtv. 49. §-a szerinti határozott kérelmet.

Az Abtv. 50. § (1) bekezdése szerint: „Ha – a bíróságok kivételével – az állami szervek között, továbbá az önkormányzatok között, illetőleg az önkormányzat és – a bíróságok kivételével – az állami szervek között hatásköri összeütközés merül fel, ezek a szervek az Alkotmánybíróságnál indítványozhatják a hatásköri összeütközés megszüntetését”. Az Abtv. alapján egyrészt megállapítható, hogy állami szervek és bíróságok közötti hatásköri összeütközés megállapítására nincs módja az Alkotmánybíróságnak, másrészt az is egyértelmű, hogy a hatásköri összeütközés megállapítását csak azok a szervek indítványozhatják, amelyek között ez felmerült. A fentiek szerint a hatásköri összeütközés megállapítására irányuló kérelem elbírálására az Alkotmánybíróságnak nincs törvényes lehetősége.

Az indítványozó kártérítési igénnyel kívánt élni, melynek áttételét kérte a hatáskörrel és illetékességgel bíró szervhez. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 580. §-a szerint kártalanítást kérhet az, akinek az előzetes letartóztatása jogtalan volt. Az ilyen igényt az alapügyben eljáró (büntető) bíróságnál lehet előterjeszteni, amelyik a Be. 584. § (1) bekezdése alapján – a büntetőügy iratainak egyidejű megküldésével – a kérelmet átteszi a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező polgári bírósághoz. A Be. 583. § (1) bekezdése szerint az igényérvényesítésre 6 hónap áll rendelkezésre, amelyet a nyomozást megszüntető határozat, a jogerős felmentő ítélet, a jogerős megszüntető végzés, illetve a rendkívüli jogorvoslat eredményeképpen hozott jogerős határozat közlésétől kell számítani. Mivel az indítványozó kérelme nem felel meg a Be. 583. § (3) bekezdésében foglaltaknak, azaz nem jelölte meg a kártalanítási igény összegét, az igényt megalapozó bizonyítékokat, és nem csatolta az igényt alátámasztó okiratokat, illetőleg nem igazolta, hogy igényét a törvényes határidőben terjesztette elő, így áttételnek nem volt helye.

A fentiekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. november 29.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

363/I/2004. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára és megsemmisítésére, valamint jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó egy állampolgársági ügygel kapcsolatosan a közigazgatási hatóság határozata alapjául szolgáló, az Észak-amerikai Egyesült Államokkal, a Brit Birodalommal, Franciaországgal, Olaszországgal és Japánnal, továbbá Belgiummal, Kínával, Kubával, Görögországgal, Nikaraguával, Panamával, Lengyelországgal, Portugáliával, Romániával, a Szerb-Horvát-Szlovén Állammal, Sziámmal és Cseh-Szlovákországgal 1920. évi június hó 4. napján a Trianonban kötött békeszerződés becikkelyezéséről szóló 1921. évi XXXIII. törvénycikk (a továbbiakban: Tc.) 61. cikkét sérelmezte. Az indítványozó arra hivatkozott, hogy a kifogásolt – állampolgárságról rendelkező – előírás ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésével (a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam) és 6. § (4) bekezdésével (a Magyar Köztársaság az európai népek szabadságának, jólétének és biztonságának kiteljesedése érdekében közreműködik az európai egység megteremtésében), alkalmazása a magyar közrendbe ütközik, továbbá ellentétben áll az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezményvel (amelyet az indítványozó tévesen jelölt meg). Az indítványozó azonban beadványában nem indokolta, hogy álláspontja szerint az Alkotmány hivatkozott rendelkezéseit miért sérti a támadott rendelkezés. Ezért az Alkotmánybíróság főtítkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 23. § (1) bekezdés *d)* pontja alapján hiánypótlásra hívta fel az indítványozót, aki azonban a felhívás ellenére ismételen hiányosan, a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése nélkül nyújtotta be indítványát.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Alkotmánybíró-ságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése értelmében az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

A Tc. 61. cikkét kifogásoló indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert az a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet a főtitkári felhívást követően sem tartalmazott. Az indítványozó a főtitkári felhívásra sem indokolta, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért rendelkezés miért és mennyiben sérti. Ezért az indítvány ebben a részében nyilvánvalóan alaptalan.

2. Az Abtv. 21. § (3) bekezdése szerint jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát csak a törvényben meghatározottak kezdeményezhetik. Az indítványozó azonban nem tartozik az Abtv. 21. § (3) bekezdése szerinti személyi körbe, ezért a kifogásolt rendelkezés nemzetközi szerződésbe (Egyezménybe) ütközésének vizsgálatára irányuló eljárás kezdeményezésére nem jogosult. Erre tekintettel az indítványnak ez a része is nyilvánvalóan alaptalan.

3. Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíró-ságnak sem ezen rendelkezés, sem – az Abtv. 1. § *h*) pontja alapján megalkotott – más törvény alapján nincs hatásköre jogszabályi rendelkezések „közrendbe ütközésének” a felülvizsgálatára.

A fentiekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. április 3.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

643/I/2004. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos megállapítására és mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó egyrészt azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság vizsgálja felül a vallási, nemzeti, etnikai közösségek elleni gyűlöletkeltéssel összefüggő jogszabályokat, így a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 269. §-át, illetve az állami irányítás egyéb jogi eszközeinek vélt LB irányelveket, állásfoglalásokat és AB határozatokat, különös tekintettel a 18/2004. (V. 25.) AB határozatra (ABH 2004, 303.). Főként annak vizsgálatát kérte, hogy a magyar szabályozás megfelel-e a nemzetközi egyezményekben foglaltaknak, azaz a nemzetközi jog és a belső jog összhangja megvalósul-e. A beadványozó felsorolásszerűen megjelölte az Alkotmány 7. §, 8. §, 54. §, 59. §, 61. §, 64. §, 68. § és 70/A. §-át, megsemmisítésre irányuló határozott kérelmet azonban nem terjesztett elő. Másrészt a beadványozó az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) kapcsán mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítását kérte, mivel – álláspontja szerint – alkotmányellenes, hogy az alkotmánybírósági határozatok ellen nincs jogorvoslat, illetve hogy az Alkotmánybíróság nem értelmezheti, magyarázhatja saját határozatait. Végezetül azt is alkotmányértőnek vélte, hogy hiányoznak az alkotmánybírósági határozatok kötelező végrehajtására vonatkozó részletszabályok, illetve hogy a végrehajtás hiányának nincsenek szankciói.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (a továb-

biakban: Ügyrend) 21. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, és meg kell jelölnie a kérelem alapjául szolgáló okot [Abtv. 22. § (2) bekezdés]. A (2) bekezdése szerint pedig az (1) bekezdésnek megfelelően az indítványnak tartalmaznia kell a vizsgálandó jogszabály megjelölése mellett az Alkotmánynak azokat a rendelkezéseit, amelyeket – az indítványozó állítása szerint – a hivatkozott jogszabályok megsértenek, valamint az Abtv.-nek és egyéb törvényeknek azokat a rendelkezéseit, amelyekből az indítványozó jogosultsága és az Alkotmánybíróság hatásköre megállapítható.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Abtv. 22. § (2) bekezdése értelmében, az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a felülvizsgálni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítványozó által előterjesztett kérelem nem felel meg az Abtv.-ben és az Ügyrendben foglalt követelményeknek, mivel az indítványozó nem jelölte meg pontosan, hogy mely jogszabályi rendelkezések alkotmányossági felülvizsgálatát kérte, illetve jogszabálynak és az állami irányítás egyéb jogi eszközeinek nem minősülő határozatok alkotmányossági kontrollját kérte.

Az Alkotmánybíróság hatásköre a jogszabályok és az állami irányítás egyéb jogi eszközeinek alkotmányossági vizsgálatára terjed ki. A Legfelsőbb Bíróság irányelvei, állásfoglalásai, illetve az Alkotmánybíróság határozatai nem minősülnek sem jogszabálynak, sem az állami irányítás egyéb jogi eszközeinek, így az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre arra, hogy alkotmányossági kontrollnak vesse alá őket.

Az indítványozónak a bírói jogalkalmazással kapcsolatos kifogásait érintően megjegyzem, hogy a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.]

Az indítványozó konkrét jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére irányuló határozott kérelmet sem terjesztett elő, továbbá azt sem indokolta, hogy az általa kifogásolt jogszabályok miért és mennyiben sértik az Alkotmány egyes rendelkezéseit. Végül mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítványában szintén nem jelölte meg az Alkotmány azon rendelkezését, amely az állítólagos mulasztás miatt sérülni látszik.

A nemzetközi jog és a belső jog összhangjának vizsgálatára irányuló kérelemmel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy noha az Abtv. 1. § c) pontja szerint a jogszabály, valamint az állami irányítás egyéb jogi eszköze nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik, az Abtv.

21. § (3) bekezdése értelmében az Abtv. 1. § c) pontja szerinti eljárást csak meghatározott szervek, illetve személyek kezdeményezhetik.

A fentiek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. szeptember 18.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1023/I/2004. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmánybírósági határozat megsemmisítésére irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az Alkotmánybíróság 434/D/1999. AB végzésével elkészség miatt visszautasította az indítványozó alkotmányjogi panaszát. Ezt követően az indítványozó több beadványában kezdeményezte, hogy az Alkotmánybíróság „utólagos normakontroll” keretében vizsgálja felül a fenti végzését. Az Alkotmánybíróság főtitkára – az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat 23. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján – tájékoztatta az indítványozót, hogy kérelme az alkotmánybírósági eljárás megindítására alkalmatlan. Az indítványozó azonban továbbra is fenntartotta kérelmét a 434/D/1999. AB végzés megsemmisítésére, ügyének újbóli elbírálására.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-a határozza meg. Sem ezen rendelkezés, sem – az Abtv. 1. § *h)* pontja alapján megalkotott – más törvény alapján nincs az Alkotmánybíróságnak hatásköre arra, hogy saját határozata alkotmányosságát utólag felülvizsgálja. Ezért az erre irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. február 6.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

56/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 260. § (4) bekezdése, azon belül a lakás kiürítése iránti kérelemnek helyt adó ítélet elleni perújítás kizártságát megállapító rendelkezés megsemmisítése miatt alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó a perújítási kérelmét jogerősen elutasító végzést 2004. november 11-én vette kézhez. 2005. január 14-én ajánlott küldeményként postára adott alkotmányjogi panasza 2005. január 18-án érkezett az Alkotmánybíróságra.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48. § (2) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a jogerős határozat kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Jelen esetben az alkotmányjogi panasz előterjesztésére nyitvaálló határidő 2005. január 10-én lejárt, így az indítványozó beadványa elkésztett.

Erre tekintettel az alkotmányjogi panaszt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. február 15.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

232/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó annak megállapítását kérte, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvénynek a védőkre vonatkozó 44–47. §-a nem felel meg az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. Cikk 3. pont c) alpontjában foglaltaknak.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 21. § (3) bekezdése szerint jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát az Országgyűlés, annak állandó bizottsága vagy bármely országgyűlési képviselő, a köztársasági elnök, a Kormány vagy annak tagja, az Állami Számvevőszék elnöke, a Legfelsőbb Bíróság elnöke és a legfőbb ügyész kezdeményezheti. Az indítványozó kérte, hogy az Abtv. 23. § (1) bekezdésének első fordulata szerint az Alkotmánybíróság elnöke a nem jogosult által előterjesztett indítványt küldje meg az indítványozásra jogosult szervezeteknek. Az Alkotmánybíróság elnöke fenti törvényi kötelezettségének eleget tett.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Abtv. 21. § (3) bekezdésében felsorolt szervezetek a törvény szerinti indítványtételi jogosultságukkal nem kívántak élni. Az indítványozó ugyanakkor a jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára irányuló eljárás indítványozására az Abtv. 21. § (3) bekezdése alapján nem jogosult.

Ezért a nem jogosult által előterjesztett indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. március 16.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

312/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos megállapítására és megsemmisítésére, valamint jogszabályi rendelkezéssel összefüggésben alkotmányos követelmény megállapítására irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó – beadványainak érdemét tekintve – a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 273. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdésével és 355. § (1) bekezdésével összefüggésben alkotmányos követelmény megállapítását kérte az Alkotmánybíróságtól.

Az indítványozó a Btk. önbíráskodás törvényi tényállása alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését azért kérte, mert az – álláspontja szerint – sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését és 57. § (1) bekezdését. Az indítványozó azonban az Alkotmány hivatkozott rendelkezéseinek sérelmét kifejezetten nem indokolta, a kifogásolt rendelkezés alkotmányellenességének indokát nem jelölte meg.

Az indítványozó a Ptk. kifogásolt rendelkezéseivel kapcsolatban alkotmányos követelmény megállapítását kérte. Az alkotmányos követelmény megállapítását egy korábbi bírósági ügyére hivatkozva kezdeményezte. Az indítványozó álláspontja szerint ellentétes a jogállamisággal a bíróságok önkényes jogalkalmazó magatartása, s erre tekintettel szükségesnek tartotta a Ptk. rendelkezése alkotmányos normatartalmának megállapítását.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése

értelmében, az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

A Btk. 273. § (1) bekezdését kifogásoló indítvány a fenti feltételnek nem felel meg, mert az alkotmányellenesség megállapítására irányuló kérelem alapjául szolgáló indokolást nem tartalmaz. Az indítványozó nem jelölte meg, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés miért és mennyiben sérti.

2. Az indítványozó a Ptk. 339. § (1) bekezdésével és 355. § (1) bekezdésével összefüggésben alkotmányos követelmény megállapítását is kezdeményezte, azaz kérte a hivatkozott rendelkezések alkotmányos tartalmának jogalkalmazó szervekre is kötelező megállapítását.

Az Alkotmánybíróság az Abtv. 20. §-a alapján csak az arra jogosult indítványa alapján jár el. Az Abtv. 21. §-a állapítja meg az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó eljárások indítványozására való jogosultságot. Az indítványozót sem ez a rendelkezés, sem – az Abtv. 21. § (8) bekezdése szerinti – más törvény nem jogosította fel arra, hogy az általa kifogásolt rendelkezéssel összefüggő alkotmányos követelmény megállapítására irányuló eljárást kezdeményezzen.

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. június 12.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

573/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozók „kifogással, személyes- és közérdekű panasz-bejelentéssel, feljelentéssel, hatékony jogorvoslat-, hatályon kívül helyezés-, megsemmisítés-, és az okozott károk megtérítése iránti kereseti kérelemmel” éltek. Kérték a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvény, a települési hulladékkezelési közszolgáltatási díj megállapításának részletes szakmai szabályairól szóló 242/2000. (XII. 23.) Korm. rendelet, a települési hulladékkal kapcsolatos tevékenységek végzésének feltételeiről szóló 213/2001. (XI. 14.) Korm. rendelet, a települési szilárd és folyékony hulladékkal kapcsolatos közegészségügyi követelményekről szóló 16/2002. (IV. 10.) EüM rendelet, valamint Komárom Város Képviselő-testülete többször módosított, a települési szilárd hulladékkal kapcsolatos helyi közszolgáltatásról szóló 2002. évi 29. számú (XII. 20.) önkormányzati rendelete „hatályon kívül helyezését és az eredeti állapotok helyreállítását”. Az indítványozók beadványukban hivatkoztak a 6/1999. (IV. 21.) AB határozatra, azonban határozott kérelmet nem terjesztettek elő. Az Alkotmánybíróság főtítkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 23. § (1) bekezdés *d*) pontja alapján tájékoztatta az indítványozókat, hogy beadványuk hiányos. Az indítványozók beadványukat változatlan tartalommal fenntartották.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése kimondja: az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia.

Ezen túlmenően az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert az a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet nem tartalmazott.

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 9.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

621/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára és megsemmisítésére irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 34. § (6) bekezdését kérte megsemmisíteni az Alkotmány 44/B. § (3) bekezdésének sérelmére hivatkozással. Kifogásolta, hogy a Ktv. kifogásolt előírása alapján a jegyző tekintetében a polgármester állapítja meg a teljesítménykövetelményeket, és teljesítménye értékelését is a polgármester végzi. Ennek következtében teljes egészében a laikus polgármester kezébe kerülnek az államigazgatási feladatok, illetőleg a jegyző feletti hatalmat végső soron a képviselő-testület gyakorolja.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

A Ktv. 34. § (6) bekezdése szerint a jegyző, főjegyző esetében a polgármester állapítja meg a (4) bekezdésben meghatározott teljesítménykövetelményeket, értékelési teljesítményüket, és az értékelésről tájékoztatja a képviselő-testületet.

Az Alkotmány 44/B. § (3) bekezdése szerint törvény vagy kormányrendelet államigazgatási feladatot, hatósági hatáskört állapíthat meg a jegyzőnek, és kivételesen a képviselő-testület hivatala ügyintézőjének is.

A Ktv.-nek a jegyző, főjegyző teljesítménykövetelményének megállapítására és értékelésére vonatkozó 34. § (6) bekezdése, valamint az Alkotmánynak az államigazgatási feladat és hatósági hatáskör megállapításával kapcsolatos 44/B. § (3) bekezdése között alkotmányjogi szempontból értékelhető összefüggés nem áll

lapítható meg. Az alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában az indítványozó által kezdeményezett alkotmánysértés sem állapítható meg.

A fentiekre tekintettel az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. március 7.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

856/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára és megsemmisítésére irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az Alkotmánybíróság állásfoglalását kérte arra vonatkozóan, hogy veje után őt megilleti-e a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja. tv.) 36/A. § (1) bekezdése alapján a felnőttképzés tandíja kapcsán járó adókedvezmény.

Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtárgya által megküldött tájékoztatásokat követően indítványt terjesztett elő az Szja. tv. 36/A. §-ának megsemmisítésére az Alkotmány 70/A. §-ában foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmára hivatkozva. Érvéle szerint a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 34. §-a értelmében szülői jogviszony áll fenn az anyós és vő között. Tekintettel arra, hogy a Csjt. 23. §-a szerint a házastársak jogai és kötelességei egyenlőek, az Szja. tv. 36/A. §-a alkotmányos jogot sért, mivel a házastárs szülőjét a szülői jogokkal nem illeti, és kizárja az adókedvezmény érvényesítéséből. Ügye kivizsgálása mellett az adókedvezmény igénybevételének lehetővé tételét is kérte.

Az Szja. tv. 36/A. § (1) bekezdése szerint az összevont adóalap adóját csökkenti a felnőttképzésről szóló törvény szerinti felnőttképzési szerződés alapján az adóévben fizetett képzési díj (beleértve a vizsgadíjat is) 30 százaléka, de legfeljebb évi 60 ezer forint. Az adókedvezményt a felnőttképzésben részt vevő magánszemély, házastársa, szülője (ideértve az örökbe fogadó, a mostoha- és a nevelőszülőt is), nagyszülője vagy testvére veheti igénybe akkor, ha a kiállító az igazoláson a felnőttképzésben részt vevő magánszemély kérésére befizetőként feltüntette.

A Csjt. 23. § (1) bekezdése kimondja, hogy a házastársak jogai és kötelességei egyenlőek: a házaselet ügyeiben közösen kell dönteniük.

A Csjt. 34. § (1) bekezdése szerint egyenesági a rokonság azok között, akik közül az egyik a másiktól származik, a (2) bekezdés szerint oldalágon rokonok azok,

akiknek legalább egy közös felmenő rokonuk van, ők maguk azonban egyeneságon nem rokonok.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó a Csjt. fenti szabályainak együttes értelmezéséből arra a következtetésre jut, hogy a házastárs szülőjét szülői jogok illetik meg a gyermek házastársra vonatkozásában, ezért az Szja. tv. 36/A. §-a alapján jogosult a felnőttképzés tandíja kapcsán járó adókedvezményre. Az Szja. tv. idézett előírása azonban pontosan meghatározza, hogy az adókedvezmény igénybevételére a felnőttképzésben részt vevő magánszemély, házastársa, szülője (ideértve az örökbe fogadó, a mostoha- és a nevelőszülőt is), nagyszülője vagy testvére jogosult. A családjogi jogviszonyokat rendező Csjt. előírásaiból – az indítványozó állításával ellentétben – nem vezethető le az adókedvezmény igénybevételére való jogosultság.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az adókedvezmények az állami gazdaságpolitika olyan eszközei, amelyek a jogalkotó által lényegesnek és fontosnak tartott célok elérését hivatottak biztosítani (137/B/1991. AB határozat, ABH 1992, 456, 459.). Az adókedvezményre senkinek sincs az Alkotmányon alapuló alanyi joga [9/1994. (II. 25.) AB határozat, ABH 1994, 74, 76.]. Ahogyan az adókedvezmények biztosítása, úgy korlátozása, illetőleg megvonása is a jogalkotó szándékától függő gazdaságpolitikai kérdés, alkotmányossági problémát önmagában nem képez (182/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 588, 590.). Ennek következtében a felnőttképzési díj megfizetése után járó adókedvezményre való jogosultság kérdése sem vet fel alkotmányossági problémát.

Ezen túlmenően az indítványozó konkrét ügyének kivizsgálására és az adókedvezmény igénybevételének lehetővé tételére az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-ában foglaltakra figyelemmel az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre.

A fentiekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. január 12.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

972/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára és megsemmisítésére irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendeletet (a továbbiakban: KRESZ) módosító, illetőleg kiegészítő 148/1992. (XI. 12.), 72/1994. (V. 10.), 151/1995. (XII. 12.), 104/1997. (VI. 18.), 28/2001. (II. 15.) és 59/2004. (III. 31.) Korm. rendelet, valamint a KRESZ 58. § (3) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az utóbbi rendelkezést a gépjármű üzemeltetőjének kötelező felelősségbiztosításáról szóló 58/1991. (IV. 13.) Korm. rendelet 13. § (3) bekezdése iktatta a KRESZ-be.

Az indítványozó előadta, hogy a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kt.) 48. § (3) bekezdés *a)* pontjának 9. alpontja felhatalmazást ad a Kormánynak, hogy a közúti közlekedés szabályait rendeletben határozza meg. Álláspontja szerint a Kormány a kapott felhatalmazással nem élt – vagyis nem alkotott a KRESZ helyett új szabályozást –, hanem az Alkotmány 35. § (4) bekezdését és a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. § (1) bekezdésének második mondatát megsértve, a KRESZ-t kormányrendeletek útján több alkalommal módosította. Az indítványozó érvelése szerint egyrészt a Kormány miniszteri rendeletet nem módosíthat, másrészt az adott kérdéskör a Kt. hatálybalépését követően miniszteri rendeletben nem szabályozható.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó által kifogásolt kormányrendeletek módosították a KRESZ-t, mely utóbbi a módosító rendelkezéseket magában foglalja. Az indítványozó sem a kormányrendeletek, sem a KRESZ tartalmát nem tartotta alkotmányellenesnek, csupán azt kifogásolta, hogy az eredetileg miniszteri rendelet formájában megal-

kotott KRESZ-t utóbb kormányrendeletekkel módosították. Azt állította, hogy a miniszteri rendelet kormányrendelettel történő módosítása sérti az Alkotmány 35. § (4) bekezdését, illetve a Jat. 15. § (1) bekezdésének második mondatát.

Az Alkotmány 35. § (4) bekezdése szerint a Kormány – jogszabály kivételével – az alárendelt szervek által hozott minden olyan határozatot vagy intézkedést megsemmisít, illetőleg megváltoztat, amely törvénybe ütközik. Az Alkotmány e rendelkezése és az indítványozó által kifogásolt jogszabály-módosítás között alkotmányjogilag értékelhető összefüggés nem állapítható meg. Az alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában tehát az indítványozó által kezdeményezett alkotmányértés sem állapítható meg.

Továbbá az Alkotmánybíróság már rámutatott arra, hogy a Jat. normái nem minősülnek alkotmányos szabálynak. (496/B/1990. AB határozat, ABH 1991, 493, 496.) Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a határozza meg. Az Abtv. 1. §-a értelmében az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre arra, hogy önmagában törvényi rendelkezések sérelmét vizsgálja. Ezért az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre arra sem, hogy a Jat. 15. § (1) bekezdésének második mondata alapján utólagos normakontrollt végezzen.

A KRESZ a Jat. hatálybalépését megelőzően, miniszteri rendelet formájában került megalkotásra. A Kt. 48. § (3) bekezdés a) pontjának 9. alpontjában adott felhatalmazás alapján a Kormány jogosult a közúti közlekedés szabályait megállapítani. Az Alkotmánybíróság 54/2001. (XI. 29.) AB határozatában a Jat. hatálybalépése előtt, illetőleg az azt követően alkotott jog megítélése kapcsán kialakított gyakorlatát összegezve rámutatott arra, hogy: „A jogalkotás rendjének szempontjait vizsgálva alkotmányi követelményként az állapítható meg, hogy a Jat. hatálybalépése után a korábbi jogforrások is csak a Jat.-nak megfelelő szintű jogalkotási aktussal módosíthatók, válthatók fel és helyezhetők hatályon kívül. Mivel azonban a Jat. hatálybalépése – vagy akár az Alkotmány változása – önmagában nem teszi alkotmányellenessé a korábban kibocsátott normát, az új jogforrási szintnek megfelelően kibocsátott jogszabály jogtechnikai szempontból szükségképpen beleolvad az általa módosított normába. Ez viszont nem járhat azzal a következménnyel, hogy a beadvány következtében az immár a hatályos Alkotmánynak és a törvényes jogalkotási rendnek megfelelően kibocsátott jogi aktus alkotmányellenessé válik.” [54/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 421, 428.]

A fentiekre tekintettel az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. március 7.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1012/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmánybírósági határozat kiegészítése, felülvizsgálata és felfüggesztett eljárás folytatása iránti kérelem tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az 1105/D/2004. AB határozat (ABH 2005, 1316.; a továbbiakban: Határozat) kiegészítésére, felülvizsgálatára és az e határozattal felfüggesztett eljárás folytatására irányuló kérelmet terjesztett az Alkotmánybíróság elé.

1. Az Alkotmánybíróság a Határozatban – többek között – alkotmányjogi panaszokról hozott döntést. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszok elutasításával, illetve visszautasításával kapcsolatban azt kezdeményezte, hogy az Alkotmánybíróság egészítse ki a Határozat rendelkező részét „az indítványozók, másrészt az indítvánnyal támadott bírósági határozatok összekapcsolt feltüntetésével”. Az indítványozó a kérelmét az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § *d*) pontjára, 19. §-ára, 21. § (4) bekezdésére, 25. § (3) bekezdésére, 27. § (2) bekezdésére és 29. §-ára, valamint az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egyseges szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozatra (ABH 2003, 2065.; a továbbiakban: Ügyrend) hivatkozással támasztotta alá. Az indítványozó állítása szerint a felsorolt rendelkezésekből az következik, hogy az „[a]lkotmánybírósági határozatok rendelkező részében – alkotmányjogi panasz esetén – legalább két adatot fel kell tüntetni: az indítványozót, valamint a – valamilyen jogalkalmazás során – született határozatot (...)”. Az indítványozó szerint a „demokratikus jogállamiság alapelvéből eredő tisztességes eljárás követelménye [Alkotmány 2. § (1) bekezdés] is indokolja az alkotmánybírósági határozat rendelkező részében (...) az alkotmányjogi panasszal támadott határozatok feltüntetését”.

2. Az indítványozó kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság a Határozat rendelkező részének 4. pontját – mely egyes alkotmányjogi panaszok tárgyában az el-

járást megszüntette – vizsgálja felül, s folytassa le az előterjesztett kérelmek érdemi elbírálását. A Határozat az eljárás megszüntetését „ítélt dologra” [Ügyrend 31. § c) pontja] hivatkozással rendelte el. Az indítványozó szerint „alkotmányjogi panasz esetén semmilyen tekintetben nincs res judicata”, s „az eljárás megszüntetésére tévesen került sor”. Az indítványozó szerint az eljárás megszüntetése sérti az Alkotmány 32/A. § (1)–(3) bekezdését, mert az Alkotmánybíróság „az alkotmányvédelmi funkciójának nem tesz eleget”, az „alkotmányellenes jogszabályokat nem semmisíti meg”, és „az indítványozó kezdeményezését kizárja”.

3. Ezen túlmenően az indítványozó kérte a Határozat „3. pontjában foglalt felfüggesztés megszüntetését és az eljárás folytatását”. A Határozat e pontja mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítása tárgyában függesztette fel az eljárást.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. Az indítványozó elsőként azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság egészítse ki a Határozat rendelkező részét az alkotmányjogi panasszal támadott határozatok megjelölésével, illetve az indítványozó nevének feltüntetésével.

Az Alkotmánybíróság határozatának kiegészítésére az Ügyrend 52. §-a vonatkozik. Eszerint „[a]z Alkotmánybíróság határozatát bármikor hivatalból kiegészítheti, ha a határozatában nem rendelkezett valamely kérdésről, amelyről a rendelkezés a törvénynél fogva kötelező.” Az Alkotmánynak az indítványozó által hivatkozott 2. § (1) bekezdése, illetve az indítványozó által megjelölt törvényi rendelkezések [Abtv. 1. § d) pont, 19. §, 21. § (4) bekezdés, 25. § (3) bekezdés, 27. § (2) bekezdés és 29. §], valamint az Ügyrend az indítványozó által hiányolt rendelkezést nem teszik kötelezővé. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a határozat rendelkező részében megjelöli az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírósági (hatósági) ügy számát, ha az alkotmányjogi panasznak helyt adva a konkrét ügyben az alkotmányellenes jogszabály alkalmazhatóságát kizárja [pl. 46/2004. (XII. 1.) AB határozat, ABH 2004, 943.]. Abban az esetben azonban, ha az Alkotmánybíróság nem ad helyt az alkotmányjogi panasznak, akkor nem zárja ki az alkotmányellenes jogszabály alkalmazhatóságát sem. Az elutasító és visszautasító döntésnek tehát nincs hatása arra az alapügyre, amellyel kapcsolatban az alkotmányjogi panaszt kezdeményezték. Így az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy száma megjelölésének mellőzése nem ad alapot a határozat kiegészítésére, hiszen az elutasító, visszautasító határozat nyomán az indítványozók sem-

milyen további bírósági eljárást nem kezdeményezhetnek. Az ügyszám megjelölése tehát nem olyan rendelkezés, amelyet törvény kötelezően előírna, s ami alapján az alkotmányjogi panaszt elutasító, visszautasító határozat kiegészítése indokolt lenne. Ezért az erre irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

2. Az indítványozó kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság a Határozat rendelkező részének 4. pontjában foglalt döntését vizsgálja felül, s érdemben határozzon az alkotmányjogi panaszok tárgyában.

Az Alkotmánybíróság az 1350/B/1992. AB határozatában már rámutatott arra, hogy „[a]z Alkotmánybíróság sajátos helyet foglal el alkotmányos rendszerünkben, nem része a rendes bírósági rendszernek és az Alkotmány speciális feladatokkal látta el. Az Alkotmány 32/A. §-a szerint: »Az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a jogszabályok alkotmányosságát, illetőleg ellátja a hatáskörébe utalt feladatokat.« Az Alkotmány fentebb idézett, valamint más, az állam fő szerveinek rendszerét, azok feladatait, továbbá hatáskörét megállapító rendelkezéseiből kitűnően nincs más fórum, amely az Alkotmánybíróság döntéseit felülbírálná. Egyedüli és egyfokozatú, sui generis jogintézmény. Az Abtv. 27. §-a ennek megfelelően mondja ki, hogy az Alkotmánybíróság határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.” (ABH 1993, 619, 620.) Mindezek alapján a Határozat felülvizsgálatára irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Megjegyzem ugyanakkor, hogy az indítványozó által hivatkozott 44/2005. (XII. 7.) AB határozat azért rendelkezett a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatot (ABH 2004, 551.; a továbbiakban: Abh.) követően az alkalmazhatósági tilalom kimondásáról, mert az ott elbírált „indítvány (...) a Pp. 273. § (5) bekezdésének első mondatát alkotmányellenesnek nyilvánító és megsemmisítő, és az e rendelkezésekkel kapcsolatos alkotmányjogi panaszoknak részben helyt adó Abh. meghozatalát megelőzően érkezett az Alkotmánybírósághoz, az Alkotmánybíróság azonban nem döntött ezen indítványról.” (ABH 2005, 565, 567.)

Jelen ügyben az indítványozó a 42/2004. (XI. 9.) AB határozat meghozatalát követően nyújtotta be indítványát és azt az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. AB határozatával – állandó gyakorlatának megfelelően – elbírált. Az indítvány újbóli vizsgálatára az Abtv. nem biztosít lehetőséget.

3. Ezen túlmenően az indítványozó kérte a Határozat rendelkező részének 3. pontjával felfüggesztett eljárás folytatását. Az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. végzése (ABK 2006. május, 404.) rendelkező részének 1. pontja ugyanakkor a Határozat rendelkező részének 3. pontjával felfüggesztett eljárást véglegesen megszüntet.

tette. Erre tekintettel az indítványnak ezt a részét az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. június 28.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1013/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmánybírósági határozat kiegészítése, felülvizsgálata és felfüggesztett eljárás folytatása iránti kérelem tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az 1105/D/2004. AB határozat (ABH 2005, 1316.; a továbbiakban: Határozat) kiegészítésére, felülvizsgálatára és az e határozattal felfüggesztett eljárás folytatására irányuló kérelmet terjesztett az Alkotmánybíróság elé.

1. Az Alkotmánybíróság a Határozatban – többek között – alkotmányjogi panaszokról hozott döntést. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszok elutasításával, illetve visszautasításával kapcsolatban azt kezdeményezte, hogy az Alkotmánybíróság egészítse ki a Határozat rendelkező részét „az indítványozók, másrészt az indítvánnyal támadott bírósági határozatok összekapcsolt feltüntetésével”. Az indítványozó a kérelmét az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § *d*) pontjára, 19. §-ára, 21. § (4) bekezdésére, 25. § (3) bekezdésére, 27. § (2) bekezdésére és 29. §-ára, valamint az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozatára (ABH 2003, 2065.; a továbbiakban: Ügyrend) hivatkozással támasztotta alá. Az indítványozó állítása szerint a felsorolt rendelkezésekből az következik, hogy az „[a]lkotmánybírósági határozatok rendelkező részében – alkotmányjogi panasz esetén – legalább két adatot fel kell tüntetni: az indítványozót, valamint a – valamilyen jogalkalmazás során – született határozatot (...)”. Az indítványozó szerint a „demokratikus jogállamiság alapelvéből eredő tisztességes eljárás követelménye [Alkotmány 2. § (1) bekezdés] is indokolja az alkotmánybírósági határozat rendelkező részében (...) az alkotmányjogi panasszal támadott határozatok feltüntetését”.

2. Az indítványozó kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság a Határozat rendelkező részének 4. pontját – mely egyes alkotmányjogi panaszok tárgyában az eljárást megszüntette – vizsgálja felül, s folytassa le az előterjesztett kérelmek érdemi elbírálását. A Határozat az eljárás megszüntetését „ítélt dologra” [Ügyrend 31. § c) pontja] hivatkozással rendelte el. Az indítványozó szerint „alkotmányjogi panasz esetén semmilyen tekintetben nincs res judicata”, s „az eljárás megszüntetésére tévesen került sor”. Az indítványozó szerint az eljárás megszüntetése sérti az Alkotmány 32/A. § (1)–(3) bekezdését, mert az Alkotmánybíróság „az alkotmányvédelmi funkciójának nem tesz eleget”, az „alkotmányellenes jogszabályokat nem semmisíti meg”, és „az indítványozó kezdeményezését kizárja”.

3. Ezen túlmenően az indítványozó kérte a Határozat „3. pontjában foglalt felüggesztés megszüntetését és az eljárás folytatását”. A Határozat e pontja mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítása tárgyában függesztette fel az eljárást.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. Az indítványozó elsőként azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság egészítse ki a Határozat rendelkező részét az alkotmányjogi panasszal támadott határozatok megjelölésével, illetve az indítványozó nevének feltüntetésével.

Az Alkotmánybíróság határozatának kiegészítésére az Ügyrend 52. §-a vonatkozik. Eszerint „[a]z Alkotmánybíróság határozatát bármikor hivatalból kiegészítheti, ha a határozatában nem rendelkezett valamely kérdésről, amelyről a rendelkezés a törvénynél fogva kötelező.” Az Alkotmánynak az indítványozó által hivatkozott 2. § (1) bekezdése, illetve az indítványozó által megjelölt törvényi rendelkezések [Abtv. 1. § d) pont, 19. §, 21. § (4) bekezdés, 25. § (3) bekezdés, 27. § (2) bekezdés és 29. §], valamint az Ügyrend az indítványozó által hiányolt rendelkezést nem teszik kötelezővé. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a határozat rendelkező részében megjelöli az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírósági (hatósági) ügy számát, ha az alkotmányjogi panasznak helyt adva a konkrét ügyben az alkotmányellenes jogszabály alkalmazhatóságát kizárja [pl. 46/2004. (XII. 1.) AB határozat, ABH 2004, 943.]. Abban az esetben azonban, ha az Alkotmánybíróság nem ad helyt az alkotmányjogi panasznak, akkor nem zárja ki az alkotmányellenes jogszabály alkalmazhatóságát sem. Az elutasító és visszautasító döntésnek tehát nincs hatása arra az alapügyre, amellyel kapcsolatban az alkotmányjogi panaszt kezdeményezték. Így az alkotmányjogi panasz alapjául

szolgáló ügy száma megjelölésének mellőzése nem ad alapot a határozat kiegészítésére, hiszen az elutasító, visszautasító határozat nyomán az indítványozók semmilyen további bírósági eljárást nem kezdeményezhetnek. Az ügyszám megjelölése tehát nem olyan rendelkezés, amelyet törvény kötelezően előírna, s ami alapján az alkotmányjogi panaszt elutasító, visszautasító határozat kiegészítése indokolt lenne. Ezért az erre irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

2. Az indítványozó továbbá kérte, hogy az Alkotmánybíróság a Határozat rendelkező részének 4. pontjában foglalt döntését vizsgálja felül, s érdemben határozzon az alkotmányjogi panaszok tárgyában.

Az Alkotmánybíróság az 1350/B/1992. AB határozatában már rámutatott arra, hogy „[a]z Alkotmánybíróság sajátos helyet foglal el alkotmányos rendszerünkben, nem része a rendes bírósági rendszernek és az Alkotmány speciális feladatokkal látta el. Az Alkotmány 32/A. §-a szerint: »Az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a jogszabályok alkotmányosságát, illetőleg ellátja a hatáskörébe utalt feladatokat.« Az Alkotmány fentebb idézett, valamint más, az állam fő szerveinek rendszerét, azok feladatait, továbbá hatáskörét megállapító rendelkezéseiből kitűnően nincs más fórum, amely az Alkotmánybíróság döntéseit felülbírálná. Egyedüli és egyfokozatú, sui generis jogintézmény. Az Abtv. 27. §-a ennek megfelelően mondja ki, hogy az Alkotmánybíróság határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.” (ABH 1993, 619, 620.) Mindezek alapján a Határozat felülvizsgálatára irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Megjegyzem ugyanakkor, hogy az indítványozó által hivatkozott 44/2005. (XII. 7.) AB határozat azért rendelkezett a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatot (ABH 2004, 551.; a továbbiakban: Abh.) követően az alkalmazhatósági tilalom kimondásáról, mert az ott elbírált „indítvány (...) a Pp. 273. § (5) bekezdésének első mondatát alkotmányellenesnek nyilvánító és megsemmisítő, és az e rendelkezésekkel kapcsolatos alkotmányjogi panaszoknak részben helyt adó Abh. meghozatalát megelőzően érkezett az Alkotmánybírósághoz, az Alkotmánybíróság azonban nem döntött ezen indítványról.” (ABH 2005, 565, 567.)

Jelen ügyben az indítványozó a 42/2004. (XI. 9.) AB határozat meghozatalát követően nyújtotta be indítványát és azt az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. AB határozatával – állandó gyakorlatának megfelelően – elbírált. Az indítvány újbóli vizsgálatára az Abtv. nem biztosít lehetőséget.

3. Ezen túlmenően az indítványozó kérte a Határozat rendelkező részének 3. pontjával felfüggesztett eljárás folytatását. Az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. végzése (ABK 2006. május, 404.) rendelkező részének 1. pontja ugyanakkor a Ha-

tározat rendelkező részének 3. pontjával felfüggesztett eljárást véglegesen megszüntette. Erre tekintettel az indítványnak ezt a részét az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. június 28.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1127/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítvány és alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panaszában előadta, hogy jogsérelme mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességen alapul. Az indítványozó szerint a jogalkotói mulasztás azáltal keletkezett, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény nem teremtette meg a felülvizsgálat megengedhetősége tárgyában hozott egyesbírói végzés elleni fellebbezés lehetőségét. Álláspontja szerint ez az Alkotmány 2. § (1) bekezdését és 47. § (2) bekezdését sérti. Alkotmányjogi panaszában kérte, hogy az Alkotmánybíróság mondja ki: „az alkotmányellenes mulasztás hátrányos következményei a Legfelsőbb Bíróság Mfv.E.10.120/2005/3. számú végzésével befejezett felülvizsgálati eljárásban nem alkalmazhatók”.

Az Alkotmánybíróság főtitkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.; a továbbiakban: Ügyrend) 23. § (1) bekezdés c) pontja alapján tájékoztatta az indítványozót, hogy az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. AB határozatában, a rendelkező rész 6. pontjában visszautasította azokat az alkotmányjogi panaszokat, amelyek szerint mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség áll fenn azért, mert a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatot követően a jogalkotó nem teremtette meg az egyesbírói döntés elleni jogorvoslatot. A tájékoztatás ellenére az indítványozó továbbra is fenntartotta kérelmét, amit konkrét ügyével kívánt alátámasztani. Ügyéhez bírósági beadványait is benyújtotta, e beadványaiban azonban határozott kérelemmel nem élt.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó olyan alkotmányjogi panaszt terjesztett az Alkotmánybíróság elé, amelynek tartalma azonos az 1105/D/2004. AB határozat (ABH 2005, 1316.)

rendelkező része 6. pontjában már elbírált alkotmányjogi panaszokkal. Az Alkotmánybíróságnak ez a korábbi határozata kizárta, hogy alkotmányjogi panasz hatáskörben mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet vizsgáljon. (ABH 2005, 1316, 1327.) Ezért az Alkotmánybíróság az ilyen alkotmányjogi panaszokat visszautasította. A mulasztásra alapított alkotmányjogi panasz megengedhetlenségével kapcsolatos alkotmánybírói álláspontot erősítette meg a 876/D/2004. AB határozat (ABK 2006. március, 252, 254.).

A fentiekre tekintettel a jelen alkotmányjogi panaszt, melyben az indítványozó mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség vizsgálatát kezdeményezte – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. június 12.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1139/I/2005. elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke utólagos normakontroll iránti indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozók a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 43. § (6) bekezdésének felülvizsgálatát kérték, indítványukban azonban nem jelölték meg, hogy álláspontjuk szerint az Alkotmány mely rendelkezését sérti az általuk támadott jogszabály. Az Alkotmánybíróság főtitkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 23. § (1) bekezdés *d*) pontja alapján hiánypótlásra hívta fel az indítványozókat, akik azonban a felhívás ellenére ismételen hiányosan, a támadott jogszabály által sértett alkotmányi rendelkezés megjelölése nélkül nyújtották be indítványukat.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése szerint az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítványozók a főtitkárnak az Ügyrend 23. § (1) bekezdés *d*) pontja szerinti felhívása ellenére ismételen hiányosan, a megsértett alkotmányi rendelkezés megjelölése nélkül nyújtották be indítványukat, így az érdemi elbírálásra alkalmatlan.

Erre tekintettel az indítványt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. március 7.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1153/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó – alkotmányjogi panasz érdemét tekintve – a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 99. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését kezdeményezte, valamint annak kimondását, hogy a rendelkezés a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.43.082/2005. számú ügyében nem alkalmazható. A Pp. 99. § (1) bekezdésével kapcsolatosan, mely a bírósági iratok postai kézbesítéséről rendelkezik, azt sérelmezte, hogy „a Magyar Köztársaságban bizonyítottan nem kézbesített, sőt a Magyar Posta által elveszettnek minősített bírósági irat kézbesítésének jogszerűvé nyilvánításához semmi más nem szükséges, csak a hivatali vesztegetés formájában megjelenő bírósági korrupció”. Ez – megítélése szerint – sérti a jogbiztonság elvét [Alkotmány 2. § (1) bekezdés], a bírósághoz való fordulás jogát [Alkotmány 57. § (1) bekezdés], a jogorvoslathoz való jogot [Alkotmány 57. § (5) bekezdés], a diszkrimináció tilalmát [Alkotmány 70/A. § (1) bekezdés], s az alapvető jog korlátozásának tilalmát [Alkotmány 8. § (2) bekezdés].

Az Alkotmánybíróság főtitkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 23. § (1) bekezdés *c)* pontja alapján tájékoztatta az indítványozót, hogy a Pp. 99. § (2) bekezdésének alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság 46/2003. (X. 16.) AB határozatában már vizsgálta. Az indítványozó azonban továbbra is fenntartotta kérelmét a Pp. 99. § (1) bekezdése vonatkozásában.

Az indítványozó – eredeti kérelmében, illetve a főtitkári tájékoztatásra adott válaszában is – pártfogó ügyvéd kirendelését kérte az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 19. és 28. §-ára, valamint a Pp. 84. § (1) bekezdés *d)* pontjára hivatkozva.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. A Pp.-nek az alkotmányjogi panasszal támadott 99. § (1) bekezdése arról rendelkezik, hogy „A bírósági iratokat – ha a jogszabály ettől eltérően nem rendelkezik – postai szolgáltató útján kell kézbesíteni. A kézbesítés a hivatalos iratok kézbesítésére vonatkozó külön jogszabályok szerint történik.”

A bírósági iratok postai kézbesítésére vonatkozó fenti rendelkezés nem áll alkotmányjogilag értékelhető összefüggésben az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében foglalt jogbiztonság követelményével, sem az Alkotmány 57. § (1) bekezdésével, mely a bírósághoz fordulás, a bíróság előtti egyenlőség alkotmányos elvét rögzíti, s nincs kapcsolatban az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése szerinti diszkrimináció tilalmával, valamint az Alkotmány 57. § (5) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joggal sem. Mivel egyetlen felhívott alapvető joggal sem áll értékelhető összefüggésben a támadott szabály, értelemszerűen nem sérülhetett az Alkotmány 8. § (2) bekezdésének alapjogvédelmi rendelkezése sem. Ezért az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján a Pp. 99. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére, valamint a vizsgált rendelkezés konkrét perben történő alkalmazási tilalmának kimondására irányuló alkotmányjogi panaszt, mint nyilvánvalóan alaptalant elutasítom.

2. Az indítványozó – az Abtv. 19. és 28. §-ára, valamint a Pp. 84. § (1) bekezdés *d)* pontjára hivatkozva – pártfogó ügyvéd kirendelését is kérte az Alkotmánybíróságtól.

Az Abtv. 19. §-a értelmében az Alkotmánybíróság eljárása során a jogi képviselő, az anyanyelv használatának biztosítása, illetve a bírák kizárása tekintetében a Pp. rendelkezéseit megfelelően kell alkalmazni. Az Abtv. 19. §-a ugyanakkor az alkotmánybírósági eljárásban a Pp.-nek a pártfogó ügyvéd kirendelésére vonatkozó rendelkezéseit nem rendeli alkalmazni. A pártfogó ügyvéd kirendelésének lehetőségéről ugyanis a Pp. 84. § (1) bekezdés *d)* pontja, illetve 87. §-a a költségmentesség (84–88. §) keretében rendelkezik. Megállapítható tehát, hogy a hivatkozott törvényhelyek alapján az Alkotmánybíróság eljárásában nem lehet pártfogó ügyvédet kirendelni. Az Alkotmánybíróság előtti eljárásban a pártfogó ügyvéd kirendelésére vonatkozó szabályok alkalmazása azért sem lehetséges, mert a Pp. 87. §-a szerint a pártfogó ügyvéd kirendelésére költségmentesség esetén kerülhet sor, ugyanakkor az Abtv. 28. §-a szerint az Alkotmánybíróság előtti eljárás illeték- és költségmentes. Az Abtv. 28. §-a ugyanis az Abtv. 19. §-ától nem tér el, s a Pp. 87. §-a alkalmazását nem rendeli el az Alkotmánybíróság előtti eljárásban. Mind-

ezekre tekintettel az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján a pártfogó ügyvéd kirendelésére irányuló kérelmet, mint nyilvánvalóan alaptalant elutasítom.

Budapest, 2006. május 30.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1159/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az adókról, járulékokról és egyéb költségvetési befizetésekről szóló törvények módosításáról rendelkező 2005. évi CXIX. törvény 12. §-a alkotmányellenességének utólagos vizsgálatát kérte. Az indítványozó által kifogásolt jogszabályhely a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja. tv.) 44. §-a helyébe egy új rendelkezést iktatott be 2006. január 1-jei hatállyal. Az Szja. tv. 44. §-a a családi adókedvezmény korlátozásáról rendelkezik. Az indítványozó megítélése szerint a családi adókedvezmény rendszerének átalakításával sérelmet szenvedett a már „megszerzett adókedvezményi joga”. Álláspontja szerint a kedvezmény csökkenésével alkotmányos jogait és a nagycsaládban élő gyermekek jogait sérelem érte. Az indítványozó kérelmében az Alkotmány 66. § (2) bekezdésének, 67. § (1) és (3) bekezdésének, valamint 70/A. § (1) bekezdésének sérelmére hivatkozott.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. Az indítványozó az Szja. tv.-nek a családi adókedvezményt korlátozó rendelkezését ellentétesnek vélte az Alkotmány 66. § (2) bekezdésével, illetve 67. § (1) és (3) bekezdésével. Az Alkotmány felhívott rendelkezései a család, az anyák és gyermekek védelmével, valamint az ifjúságvédelemmel kapcsolatos általános követelményeket és állami feladatok fennállását fogalmazzák meg. Az Alkotmánybíróság korábban már rámutatott arra, hogy: „Az ebbe a körbe eső kedvezmények feltételrendszerének jogi szabályozása önmagában nem alkotmányellenes azért, mert nem minden igényt elégít ki, illetőleg, mert a költségvetési időszakonként eltérő feltételek mellett nyújtja a

kedvezményeket.” (254/D/1991. AB határozat, ABH 1991, 802, 804.) Erre figyelemmel a családi adókedvezményeknek az Szja. tv. 44. §-a módosításával történő csökkenése nyilvánvalóan nem sérti az Alkotmány 66. § (2) bekezdése, illetve 67. § (1) és (3) bekezdése szerinti követelményeket.

2. Az indítványozó az Szja. tv. családi adókedvezményt korlátozó rendelkezését ellentétesnek tartotta továbbá az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésével is. Az indítványozó a különbségtétel okát abban látta, hogy nemcsak alacsony jövedelem, hanem magas jövedelem esetén is igénybe vehető az Szja. tv. szerinti családi adókedvezmény. Az indítványozó állításával ellentétben az Szja. tv. 44. § (1) bekezdése alapján megállapítható, hogy a családi adókedvezmény jövedelemkorláthoz kötött. A családi adókedvezmény csak a törvényben meghatározott jövedelemkorlát alatt jár. Az adókedvezményre való jogosultság felső határát jelző jövedelemkorlát meghatározása önmagában nem alkotmányellenes. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanis az adókedvezmények az állami gazdaságpolitika olyan eszközei, amelyek a jogalkotó által lényegesnek és fontosnak tartott célok elérését hivatottak biztosítani. (137/B/1991. AB határozat, ABH 1992, 456, 459.) Adókedvezményre senkinek sincs Alkotmányon alapuló alanyi joga. [9/1994. (II. 25.) AB határozat, ABH 1994, 74, 76.] Ahogyan az adókedvezmények biztosítása, úgy korlátozása, illetőleg megvonása is a jogalkotó szándékától függő gazdaságpolitikai kérdés, alkotmányossági problémát önmagában nem képez. (182/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 588, 590.)

A fentiekre tekintettel az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. július 12.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

1182/I/2005. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára és megsemmisítésére irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) egészét kifogásolta, és kérte annak megsemmisítését. Az Alkotmánybíróság főtárgya – az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat 23. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján – tájékoztatta az indítványozót, hogy kérelme az alkotmánybírósági eljárás megindítására alkalmatlan. Ezt követően az indítványozó kiegészítette beadványát, és példálózó jelleggel megjelölte a Ket. azon rendelkezéseit, amelyeket különösen sérelmesnek tart [pl. a Ket. 9–11. §-aiban szabályozott nyelvhasználati jogot, illetve a 29. § (9) bekezdésében foglalt értesítési kötelezettséget]. Az indítványozó megerősítette azonban, hogy kérelme továbbra is a törvény egészének felülvizsgálatára irányul, illetve kérelmét kiterjesztette az ágazati létszámcsökkentés elrendeléséről szóló 6/2005. (FVÉ 23.) FVM utasításra (a továbbiakban: FVM utasítás) is. Az indítványozó álláspontja szerint a Ket. és az FVM utasítás sérti a népfelség elvét [az Alkotmány 2. § (2) bekezdése], a Kormány alkotmányos működését [az Alkotmány 35. § (1) bekezdésének *a)–c)* pontja], az egészséges környezethez való jogot (az Alkotmány 18. §-a), az emberi méltósághoz való jogot (az Alkotmány 54. §-a) és a személyes szabadsághoz való jogot (az Alkotmány 55. §-a), a hátrányos megkülönböztetés tilalmát (az Alkotmány 70/A. §-a), továbbá az egyenlő munkáért egyenlő bér elvét (az Alkotmány 70/B. §-a) és a pihenéshez való jogot (az Alkotmány 70/D. §-a), valamint a művelődéshez való jogot (az Alkotmány 70/F. §-a). A kérelem alapjául szolgáló okot az indítványozó nem jelölte meg.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése értelmében az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

A Ket. egészét, illetve az FVM utasítást kifogásoló indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert az a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet a főtitkári felhívást követően sem tartalmazott. Az indítványozó felhívásra sem indokolta, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály és az állami irányítás egyéb jogi eszköze miért és mennyiben sérti. Ezért az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. február 8.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

16/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.22.034/2005/2. számú, a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító végzése ellen. Az indítványozó megítélése szerint a végrehajtási lap kiállítását elutasító végzés elleni felülvizsgálat kizárása sérti a tulajdonhoz való jogot [Alkotmány 13. § (1) bekezdés], a törvény előtti egyenlőséget [Alkotmány 57. § (1) bekezdés], a diszkrimináció tilalmát [Alkotmány 70/A. § (1) bekezdés], továbbá az Alkotmány 8. §-át. Az indítványozó ezen túlmenően arra is hivatkozik, hogy a Legfelsőbb Bíróság eljárása során megsértette a demokratikus jogállamiság követelményét [Alkotmány 2. § (1) bekezdés], a bírósághoz fordulás jogát [Alkotmány 57. § (1) bekezdés], az Alkotmány 45. (1) bekezdését, az 50. § (1) és (3) bekezdését, valamint a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatot. Az indítványozó mindezekre tekintettel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 214. § (1) bekezdésének és 219. §-ának megsemmisítését, valamint felülvizsgálati ügyében való alkalmazásának visszamenőleges kizárását kérte az Alkotmánybíróságtól. Az indítványozó arra is hivatkozott, hogy a Vht. kifogásolt előírásai nincsenek összhangban a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 271. §-ával, illetve annak *p*) pontjával. Ezen túlmenően kérte továbbá olyan tartalmú alkotmányos követelmény kimondását, hogy a felülvizsgálati kérelem előzetes megvizsgálása kapcsán biztosítani kell a jogorvoslatot.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48. § (1) bekezdése szerint az Alkotmányban biztosított jogainak megsérté-

se miatt alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz az, akinek jogséremlme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be, és egyéb jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetőleg más jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Abtv. 48. § (2) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a jogerős határozat kézbesítésétől számított 60 napon belül lehet az Alkotmánybírósághoz írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Abtv. 48. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat együttesen kell értelmezni és figyelembe venni [23/1991. (V. 18.) AB határozat, ABH 1991, 361–362.; 41/1998. (X. 2.) AB határozat, ABH 1998, 306, 309.]. A 23/1991. (V. 18.) AB végzésben (ABH 1991, 361.) az Alkotmánybíróság úgy foglalt állást, hogy az alkotmányjogi panaszra megállapított határidő számítása szempontjából a rendkívüli jogorvoslatokat figyelmen kívül kell hagyni. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a 41/1998. (X. 2.) AB határozatában azt is kifejtette, hogy „ha a panaszolt alapjogsérelem nem a rendes, hanem a rendkívüli jogorvoslati eljárásban következett be, alkotmányos követelmény, hogy az alkotmányjogi panasz benyújtásának határidejét a rendkívüli jogorvoslati eljárásban hozott (...) határozat kézbesítésétől kell számítani. (...) Mindazonáltal lehetséges, hogy a kifogásolt alapjogsértés a (...) rendkívüli eljárásban következik be. Mind a polgári, mind a büntető felülvizsgálati rendkívüli eljárás (...) során törvényi lehetőség van ugyanis arra, hogy a felülvizsgálati bíróság a jogerős határozatot hozó bíróság álláspontjától eltérő érdemi álláspontot foglaljon el. Ha a felülvizsgálati bíróság határozata az ügyet ilyen módon zárja le jogerősen, az alkotmányjogi panasz benyújtására megszabott törvényi határidő a felülvizsgálat tárgyában hozott határozat kézbesítésétől veszi kezdetét (...), az Abtv. 48. § (1) és (2) bekezdésben foglalt feltételeket együttesen kell értelmezni és alkalmazni. Vagyis a panasz benyújtására irányadó határidő számítására vonatkozó (...) álláspontot csak akkor lehet alkalmazni, ha a felülvizsgálati bíróság határozata az ügyet jogerősen eldönti. Ha ugyanis a felülvizsgálati bíróság határozata nem érdemi” (ABH 1998, 306, 310–311.), akkor az alkotmányjogi panasz benyújtásának nem állnak fenn az Abtv. 48. §-ában foglalt feltételei. [663/D/2000. AB határozat, ABH 2003, 1223, 1228–1229.]

Az indítvány nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott – a fentiekben ismertetett – követelményeknek. Az indítványozó a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati kérelmet elutasító végzését támadta, amely azonban az ügy szempontjából nem érdemi döntés, ugyanis a felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló jogerős végzést hozó bíróság álláspontjához képest a felülvizsgálati bíróság nem foglalt el eltérő érdemi álláspontot. Az alkotmányjogi panasz benyújtására megállapított határidő számítása szempontjából a rendkívüli jogorvoslatot figyelmen kívül kell hagyni, így az indítványozó alkotmányjogi panaszt csak az ügyet jogerősen lezáró határozat kézhezvételétől számított hatvan napon belül terjeszthetett elő. Megjegyzem, hogy erre sor is került, az Alkotmánybíróság 872/D/2005.

számon vizsgálja az indítványozó alkotmányjogi panaszát, amelyet az ügyét jogerősen lezáró bírósági határozat ellen terjesztett elő.

Az indítványozó a Legfelsőbb Bíróság eljárását, illetőleg a felülvizsgálati ügyben kifejtett bírói álláspontot is sérelmezte, továbbá alkotmányos követelmény kimondását kezdeményezte. Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíróságnak sem ezen rendelkezés, sem – az Abtv. 1. § h) pontja alapján megalkotott – más törvény alapján nincs hatásköre valamely konkrét ügyben folyt eljárás felülvizsgálatára, illetve arra vonatkozó alkotmányos követelmény önálló meghatározására. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.]. Az Alkotmánybíróság korábban már arra is rámutatott, hogy „jogszabály vagy állami irányítás jogi eszköze alkotmányos normatartalmának megállapítására, illetve – önmagában – alkotmányos követelmény megállapítására az Alkotmánybíróságnak nincs önálló hatásköre.” (292/B/2001. AB végzés, ABH 2001, 1591.)

A fentiekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. december 18.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

22/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke bírósági, ügyészségi és hatósági határozatok megsemmisítésére irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó határozott kérelme – amelyet az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-ának szinte valamennyi hatásköri rendelkezésére alapítottnan terjesztett elő – ténylegesen arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság „állapítsa meg az [ügyeiben] eljáró hatóságok, bíróságok által elkövetett alkotmánysértéseket. Semmisítse meg az eljáró hatóságok, bíróságok eddigi határozatait, végzéseit...”. Az indítványozó indokolása szerint „[a]z állami szervek és hatóságok [megakadályozták] abban, hogy lelkiismereti [meggyőződése] és vallási [érzülete] szerinti módon [élhesse] az [életét].” Az indítványozó utal arra, hogy kérelmét egy temetkezéssel kapcsolatos ügy miatt terjesztette elő, amely során a hatóságok több alkotmányos jogát megsértették.

Az Alkotmánybíróság főtitkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat 23. § (1) bekezdés *a*) pontja alapján tájékoztatta az indítványozót, hogy beadványa alapján az Alkotmánybíróság eljárására nincsen törvényes lehetőség. Az indítványozó a felhívás ellenére továbbra is kérte az Alkotmánybíróság eljárását.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Megállapítható, hogy az indítvány valójában bírósági, ügyészségi és hatósági határozatok felülvizsgálatára irányul. Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíróságnak sem ezen rendelkezés, sem – az Abtv. 1. § *h*) pontja alapján megalkotott – más törvény alapján nincs hatásköre bí-

rósági, ügyészégi és hatósági határozatok felülvizsgálatára. Ezért az erre irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. február 6.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

62/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezés alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az adókról, járulékokról és egyéb költségvetési befizetésekről szóló törvények módosításáról szóló 2005. évi LXXXII. törvénnyel módosított, a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 2003. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Jöt.) 50. § (5) bekezdését kifogásolja. Érvelése szerint a támadott rendelkezés sérti az Alkotmány 9. § (2) bekezdését, mivel a gazdasági verseny szabadsága ellen hat, hogy a forgalmazók az üzemanyag-adalékanyagokra vonatkozóan is a kiszerelés nagyságától függetlenül jelentős összegű jövedéki biztosítékot kötelesek nyújtani.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

A Jöt. 50. §-ának az indítványozó által támadott (5) bekezdése szerint: „A (4) bekezdés *c*) pontjában megjelölt, 3811 vámtarifaszám alatti termékek közül az üzemanyagok adalékanyaga, hígítóanyaga (a továbbiakban: üzemanyag-adalék) és a (4) bekezdés *f*) pontjában megjelölt biodízel a kiszerelés nagyságától függetlenül tekintendő megfigyelt terméknek.” Vagyis az indítvánnyal érintett rendelkezés bizonyos termékeket ún. megfigyelt terméknek minősít. A törvény egyéb rendelkezései pedig az ún. megfigyelt termékek előállítására, beszerzésére és forgalmazására állapítanak meg speciális szabályokat.

Az Alkotmánynak az indítványozó által hivatkozott 9. § (2) bekezdése a gazdasági verseny szabadságát garantálja. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság rámutatott már arra, hogy a gazdasági verseny szabadsága „nem alapjog, hanem a piacgazdaság olyan feltétele, amelynek meglétét és működését biztosítani az Al-

kormány 9. § (2) bekezdése értelmében az államnak is feladata. A versenyszabadság állami elismerése és támogatása megköveteli a vállalkozáshoz való jog és a piacgazdasághoz szükséges többi (...) alapjog objektív, intézményvédelmi oldalának kiépítését. Elsősorban ezeknek az alapjogoknak az érvényesítése és védelme által valósul meg a szabad verseny, amelynek – a piacgazdasághoz hasonlóan – külön alkotmányossági mércéje nincs.” [21/1994. (IV. 16.) AB határozat, ABH 1994, 117, 120.]

Mindezekre figyelemmel az Alkotmány 9. § (2) bekezdése szerinti versenyszabadság, valamint az indítványozó által kifogásolt – az ún. megfigyelt termékek körét megállapító – rendelkezés között alkotmányjogilag értékelhető összefüggés önmagában nem állapítható meg. Az alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában az indítványozó által kezdeményezett alkotmánysértés sem állapítható meg.

Erre tekintettel a Jöt. 50. § (5) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. március 7.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

98/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.21.359/2005/2. számú, a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító végzése ellen. Az indítványozó megítélése szerint a végrehajtási lap kiállítását elutasító végzés elleni felülvizsgálat kizárása sérti a tulajdonhoz való jogot [Alkotmány 13. § (1) bekezdés], a törvény előtti egyenlőséget [Alkotmány 57. § (1) bekezdés], a diszkrimináció tilalmát [Alkotmány 70/A. § (1) bekezdés], továbbá az Alkotmány 8. §-át. Az indítványozó álláspontja szerint, továbbá a demokratikus jogállamiság követelményével [Alkotmány 2. § (1) bekezdés] ellentétes, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (1) bekezdése nem határozza meg „az ügy érdemében hozott” jogerős végzés fogalmát. Az indítványozó ezen túlmenően arra is hivatkozik, hogy a Legfelsőbb Bíróság eljárása során megsértette a demokratikus jogállamiság követelményét [Alkotmány 2. (1) bekezdés], a bírósághoz fordulás jogát [Alkotmány 57. § (1) bekezdés], az Alkotmány 45. (1) bekezdését, az 50. § (1) és (3) bekezdését, valamint a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatot. Az indítványozó mindezekre tekintettel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 214. § (1) bekezdésének, valamint a Pp. 270. § (1) bekezdésének az „ügy érdemében hozott” szövegrésze megsemmisítését, valamint felülvizsgálati ügyében való alkalmazásának visszamenőleges kizárását kérte az Alkotmánybíróságtól. Az indítványozó arra is hivatkozott, hogy a Vht. kifogásolt előírásai nincsenek összhangban Pp. 271. §-ával, illetve annak *p)* pontjával. Ezen túlmenően kérte továbbá olyan tartalmú alkotmányos követelmény kimondását, hogy a felülvizsgálati kérelem előzetes megvizsgálása kapcsán biztosítani kell a jogorvoslatot.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48. § (1) bekezdése szerint az Alkotmányban biztosított jogainak megsértése miatt alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz az, akinek jogséremlme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be, és egyéb jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetőleg más jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Abtv. 48. § (2) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a jogerős határozat kézbesítésétől számított 60 napon belül lehet az Alkotmánybírósághoz írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Abtv. 48. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat együttesen kell értelmezni és figyelembe venni [23/1991. (V. 18.) AB határozat, ABH 1991, 361–362.; 41/1998. (X. 2.) AB határozat, ABH 1998, 306, 309.]. A 23/1991. (V. 18.) AB végzésben (ABH 1991, 361.) az Alkotmánybíróság úgy foglalt állást, hogy az alkotmányjogi panaszra megállapított határidő számítása szempontjából a rendkívüli jogorvoslatokat figyelmen kívül kell hagyni. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a 41/1998. (X. 2.) AB határozatában azt is kifejtette, hogy „ha a panaszolt alapjogsérelem nem a rendes, hanem a rendkívüli jogorvoslati eljárásban következett be, alkotmányos követelmény, hogy az alkotmányjogi panasz benyújtásának határidejét a rendkívüli jogorvoslati eljárásban hozott (...) határozat kézbesítésétől kell számítani. (...) Mindazonáltal lehetséges, hogy a kifogásolt alapjogsértés a (...) rendkívüli eljárásban következik be. Mind a polgári, mind a büntető felülvizsgálati rendkívüli eljárás (...) során törvényi lehetőség van ugyanis arra, hogy a felülvizsgálati bíróság a jogerős határozatot hozó bíróság álláspontjától eltérő érdemi álláspontot foglaljon el. Ha a felülvizsgálati bíróság határozata az ügyet ilyen módon zárja le jogerősen, az alkotmányjogi panasz benyújtására megszabott törvényi határidő a felülvizsgálat tárgyában hozott határozat kézbesítésétől veszi kezdetét (...), az Abtv. 48. § (1) és (2) bekezdésben foglalt feltételeket együttesen kell értelmezni és alkalmazni. Vagyis a panasz benyújtására irányadó határidő számítására vonatkozó (...) álláspontot csak akkor lehet alkalmazni, ha a felülvizsgálati bíróság határozata az ügyet jogerősen eldönti. Ha ugyanis a felülvizsgálati bíróság határozata nem érdemi” (ABH 1998, 306, 310–311.), akkor az alkotmányjogi panasz benyújtásának nem állnak fenn az Abtv. 48. §-ában foglalt feltételei. [663/D/2000. AB határozat, ABH 2003, 1223, 1228–1229.]

Az indítvány nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott – a fentiekben ismertetett – követelményeknek. Az indítványozó a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati kérelmet elutasító végzését támadta, amely azonban az ügy szempontjából nem érdemi döntés, ugyanis a felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló jogerős végzést hozó bíróság álláspontjához képest a felülvizsgálati bíróság

nem foglalt el eltérő érdemi álláspontot. Az alkotmányjogi panasz benyújtására megállapított határidő számítása szempontjából a rendkívüli jogorvoslatot figyelmen kívül kell hagyni, így az indítványozó alkotmányjogi panaszt csak az ügyet jogerősen lezáró határozat kézhezvételétől számított hatvan napon belül terjeszthetett elő. Megjegyzem, hogy erre sor is került, az Alkotmánybíróság 539/D/2005. számon vizsgálja az indítványozó alkotmányjogi panaszát, amelyet az ügyet jogerősen lezáró bírósági határozat ellen terjesztett elő.

Az indítványozó a Legfelsőbb Bíróság eljárását, illetőleg a felülvizsgálati ügyben kifejtett bírói álláspontot is sérelmezte, továbbá alkotmányos követelmény kimondását kezdeményezte. Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíróságnak sem ezen rendelkezés, sem – az Abtv. 1. § h) pontja alapján megalkotott – más törvény alapján nincs hatásköre valamely konkrét ügyben folyt eljárás felülvizsgálatára, illetve arra vonatkozó alkotmányos követelmény önálló meghatározására. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.]. Az Alkotmánybíróság korábban már arra is rámutatott, hogy „jogszabály vagy állami irányítás jogi eszköze alkotmányos normatartalmának megállapítására, illetve – önmagában – alkotmányos követelmény megállapítására az Alkotmánybíróságnak nincs önálló hatásköre.” (292/B/2001. AB végzés, ABH 2001, 1591.)

A fentiekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. december 18.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

189/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panaszként megjelölt beadványt terjesztett az Alkotmánybíróság elé. Beadványának tartalma szerint azonban a Legfelsőbb Bíróság Mfv/K.III.10.475/2005/7. számú ítéletének alkotmányellenességét kérte megállapítani. Az indítványozó álláspontja szerint a Legfelsőbb Bíróság ítélete alkotmányos jogait, illetőleg az Alkotmány 70/E. §-án alapuló jogos igényét sérti, ezért annak megsemmisítését kezdeményezte.

Az Alkotmánybíróság főtitkára az indítványozót tájékoztatta, hogy kérelme alapján érdemi alkotmánybíróági eljárás megindítására nincs lehetőség, mivel az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48. §-a szerinti alkotmányjogi panasz esetében a bíróságok ítéleteinek megsemmisítése nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe.

Az indítványozó eredeti kérelmét – a főtitkár tájékoztatása ellenére – második beadványában is fenntartotta, s kérte beadványát az Alkotmánybíróság elnöke elé terjeszteni. Ezen túlmenően az indítványozó kérte, hogy „az Alkotmánybíróság állapítsa meg azt is, hogy a nyugdíjtörvény alkotmányellenes és kiegészítendő”.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. Az Abtv. 48. § (1) bekezdése alapján az Alkotmányban biztosított jogainak megsértése miatt alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz az, akinek a jogséremlme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be.

Az indítványozó alkotmányjogi panasz keretében egy konkrét bírósági határozatot kifogásolt anélkül, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezést pontosan megjelölte volna. Az Alkotmánybíróság – bírósági határozattal szemben benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítva – már megállapította, hogy amennyiben az indítványozó a bíróság kifogásolt határozatát tekinti hibás döntésnek, akkor annak felülvizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. (281/D/1996. AB végzés, ABH 1996, 923.)

A 281/D/1996. AB végzés indokolása szerint: „Az Alkotmány 32/A. §-a értelmében az Alkotmánybíróság a jogszabályok alkotmányosságát vizsgálja felül, illetőleg ellátja a törvénnyel hatáskörébe utalt feladatokat. Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. § a)–h) pontjai határozzák meg. Sem ez a felsorolás, sem más törvény nem utalja az Alkotmánybíróság hatáskörébe a jogalkalmazói határozatok felülvizsgálatát.” (ABH 1996, 923, 924.)

Tekintettel arra, hogy a jelen alkotmányjogi panaszban megjelölt bírósági határozat sem tekinthető jogszabálynak, így alkotmányossági felülvizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre.

2. Az indítványozó a „nyugdíjtörvény” alkotmányellenességének megállapítására és kiegészítésére vonatkozó kérelmet is előterjesztett.

Az Abtv. 22. § (2) bekezdése szerint az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.; a továbbiakban: Ügyrend) 21. §-a szerint:

„(1) Az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia és meg kell jelölnie a kérelem alapjául szolgáló okot [Abtv. 22. § (2) bekezdés].

(2) Az (1) bekezdésnek megfelelően az indítvány tartalmazza: a vizsgálandó jogszabály megjelölése mellett az Alkotmánynak azokat a rendelkezéseit, amelyeket – az indítványozó állítása szerint – a hivatkozott jogszabályok megsértenek, valamint az Abtv.-nek és egyéb törvényeknek azokat a rendelkezéseit, amelyekből az indítványozó jogosultsága és az Alkotmánybíróság hatásköre megállapítható.”

A jelen ügyben az indítványozó nem jelölte meg pontosan azt a jogszabályi rendelkezést, melyet alkotmányellenesnek tart, s melynek megsemmisítését indítványozza. Ezért megállapítható, hogy az indítványozó az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó eljárás kezdeményezésére határozott kérelmet nem terjesztett elő. Így az indítványozónak a „nyugdíjtörvény” alkotmányellenességének megállapítására irányuló kérelme érdemi elbírálásra alkalmatlan.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. § a)–h) pontjai határozzák meg. Sem ez a felsorolás, sem más törvény nem utalja az Alkotmánybíróság hatásköré-

be a törvények kiegészítését. Így a „nyugdíjtörvény” kiegészítésére nincs az Alkotmánybíróságnak hatásköre.

Minderre tekintettel az indítványozó beadványait – mint nyilvánvalóan alaptalanokat – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. július 11.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

197/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az Alkotmánybírósághoz intézett beadványában a Gárdonyi Rendőrkapitányság vezetője által kiadott általános jellegű utasítás alkotmányellenességének megállapítását kérte.

Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtitkára által megküldött tájékoztatást követően beadványát fenntartotta, és kérte annak elbírálását.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § *b*) pontja alapján az Alkotmánybíróság hatáskörébe a jogszabály, valamint az állami irányítás egyéb jogi eszköze alkotmányellenességének utólagos vizsgálata tartozik.

A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) határozza meg a jogszabályokat, valamint az állami irányítás egyéb eszközeit. Az indítvánnyal támadott utasítás nem minősül a Jat. szerinti jogszabálynak, illetve állami irányítás egyéb jogi eszközének, mivel nem bír normatív tartalommal, továbbá azt nem a Jat. által meghatározott szervek bocsátották ki, s nem a Jat. által meghatározott formában. A jogszabálynak, illetve állami irányítás egyéb jogi eszközének nem minősíthető rendőrkapitányi utasítás alkotmányellenességének utólagos vizsgálata tehát nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe.

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság hatáskörébe nem tartozó indítványt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. szeptember 14.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

248/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 14–15. §-ainak megsemmisítését kérte, mert – álláspontja szerint – az előtársaság intézménye alkotmányellenes, és annak fenntartása indokolatlan, hiszen a társaságok bejegyzésének ideje mára lerövidült. Kérte továbbá megsemmisíteni a Gt. 10. § (3) bekezdését is, amely szerint csak az új társaságot alapító gazdasági társaság jogtanácsosa ellenjegyezheti az újonnan létrejövő társaság alapító okiratát, azonban az újonnan létrejövő társaság jogtanácsosa nem. Alkotmányellenesnek tartotta a Gt. 16. § (2) bekezdését is, amely szerint a gazdasági társaság a cégjegyzékbe való bejegyzéssel, a bejegyzés napjával jön létre. Álláspontja szerint a társaság az alapító okirat aláírásával jön létre, a bírósági bejegyzés csak deklaratív aktus. Ezzel összefüggésben alkotmányellenesnek tartotta a cégnyilvántartásról, a cégnyilvánosságról és a bírósági cégeljárásról szóló 1997. évi CXLV. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 28. §-át is, amely a bejegyzés konstitutív hatályáról rendelkezik. Megsemmisíteni kérte a Ctv. 26. §-át is, mivel – álláspontja szerint – a hiánypótlás nélküli elutasítás helyett célszerűbb lenne adminisztratív szankciók alkalmazása a hiányos kérelmet benyújtó cégekkel szemben. Alkotmányellenesnek tartotta a Ctv. 22. § (3) bekezdését, a formanyomtatványok kötelező használatának előírását is. Végül alkotmányellenesnek vélte a Ctv. 54. §-át, amely nem ír elő határidőt a bírósági törvényességi felügyeleti eljárás lefolytatására. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott jogszabályi rendelkezések az Alkotmány 70/C. §-át sértik.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmány 70/C. §-a az érdekvédelmi szervezetek alakításához való jogot, illetve a sztrájkjogot biztosítja. Az érdekvédelmi szervezetek alakításához való jog nem vonatkozik a gazdasági társaságok alapítására.

Az Alkotmány 70/C. §-a, valamint a Gt. és a Ctv. indítványozó által kifogásolt rendelkezései között alkotmányjogilag értékelhető összefüggés tehát nem állapítható meg. Az alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában az indítványozó által kezdeményezett alkotmánysértés sem állapítható meg.

Erre tekintettel a Gt. 10. § (3) bekezdése, 14–15. §-a, 16. § (2) bekezdése, a Ctv. 22. § (3) bekezdése, 26. §-a, 28. §-a és 54. §-a alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. május 31.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

252/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke kormányhatározat alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a magyarországi légimentés középtávú fejlesztéséről szóló 2147/2005. (VII. 22.) Korm. határozat 1. számú melléklete első francia bekezdése „pilóta” szövegrészének megsemmisítését kérte az egészséghez való jog [Alkotmány 70/D. §] és a jogforrási hierarchia [Alkotmány 35. § (2) bekezdés] sérelmére hivatkozással. Az indítványozó álláspontja szerint a kormányhatározat sérti és veszélyezteti a repülés biztonságát – és így közvetett módon az állampolgárok biztonságát –, továbbá magasabb szintű jogszabályokkal [a légi közlekedésről szóló 1995. évi XCVII. törvénnyel, valamint a polgári légi jármű üzemben tartásának szakmai feltételeiről és engedélyezési eljárásáról szóló 20/2002. (III. 30.) KöViM rendelettel] is ellentétes. Az indítványozó által kifogásolt kormányhatározat szerint a Kormány egyetért az Országos Mentőszolgálat egyszemélyes tulajdonában lévő, légimentésért felelős közhasznú társaság létrehozásával, valamint azzal, hogy az Országos Mentőszolgálat a mellékletben foglaltak figyelembevételével légi jármű-biztosítási és -üzemeltetési szolgáltatásvásárlásra irányuló közbeszerzési eljárást folytasson le.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § *b*) pontja szerint az Alkotmánybíróság jogszabályok és az állami irányítás egyéb jogi eszközei alkotmányellenességének utólagos vizsgálatát végezheti el. Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: önmagában véve az, hogy valamely aktust olyan elnevezés alatt bocsátanak ki, amelyet a jogalko-

tásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) a jogszabályok vagy az állami irányítás egyéb jogi eszközei megjelölésére használ, még nem szükségképpen alapozza meg az adott aktus felülvizsgálatára nézve az Alkotmánybíróság hatáskörét [52/1993. (X. 7.) AB végzés, ABH 1993, 407, 408.; 337/B/1994. AB végzés, ABH 1995, 1033, 1036.; 3/1996. (II. 23.) AB végzés, ABH 1996, 361, 363.]. Az Alkotmány és a Jat. rendelkezései alapján a Kormány határozata nem tekinthető jogszabálynak. A támadott kormányhatározat a Jat. 46. §-a értelmében egyedi döntés, és nem minősül normatív határozatnak, így nem tartozik az állami irányítás egyéb jogi eszközei közé sem. Egyedi, nem normatív tartalmú, konkrét feladatokat magában foglaló határozatok alkotmányossági felülvizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre [52/1993. (X. 7.) AB határozat, ABH 1993, 407, 409.; 828/B/1994. AB végzés, ABH 1995, 1057.].

Mindezekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 9.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

333/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó egyrészt a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) részbeni megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól, mert – véleménye szerint – a Ket. 23. § (3) bekezdésének *b*) pontja és 24. §-a ellentmondásban állnak az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § *f*) pontjával. Kifejtette, hogy az Abtv. – mint kétharmados törvény – magasabb szintű jogszabály, mint a Ket., amely feles törvény, ezért a Ket. kifogásolt rendelkezéseit semmisnek véli. Az indítványozó másrészt a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvényt sérelmezte, amely – megítélése szerint – nem felel meg az Alkotmány 7. § (2) bekezdésében írt követelménynek.

Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtitkára által megküldött tájékoztatást követően csak a Ket. vonatkozásában tartotta fenn kérelmét, és úgy vélekedett, hogy a Ket. hatáskört von el az Alkotmánybíróságtól, ami sérti a jogállamiság alkotmányos elvét [Alkotmány 2. § (1) bekezdése]. Az indítványozó – több alkotmánybíró-sági határozatra hivatkozással – hangsúlyozta továbbá, hogy „az Alkotmány rendelkezése alapján minősített többséggel elfogadott törvényt egyszerű többséggel elfogadott törvénnyel nem lehet módosítani, vagy hatályon kívül helyezni”.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság már több döntésében is rámutatott arra, hogy az alkotmányerejű törvény kategóriájának megszűnését követően a kétharmados és az egyszerű szótöbbséggel elfogadott törvények között nincs hierarchikus viszony.

[Lásd: 4/1993. (II. 12.) AB határozat, ABH 1993, 48, 63.; 31/2001. (VII. 11.) AB határozat, ABH 2001, 258, 260–261.; 162/E/2001. AB határozat, ABH 2002, 1219, 1228.] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján tehát a Ket. és az Abtv. között nem áll fenn hierarchikus kapcsolat. Megállapítható továbbá, hogy a Ket. támadott előírásai nem módosítják, s hatályon kívül sem helyezik az Abtv. 1. § f) pontját.

Ezen túlmenően az Alkotmánybíróság a 35/1991. (VI. 20.) AB határozatában kimondta, hogy „a törvényi rendelkezések ellentmondásának jogértelmezéssel való feloldása, illetőleg a törvény hatályának korlátozása az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 1. §-a és az Alkotmánybíróság hatáskörét megállapító egyéb törvényi rendelkezések alapján nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe (...) A jogállamiság elvéből nem következik, hogy az azonos szintű jogszabályok közötti normakollízió kizárt. Törvényi rendelkezések összeütközése miatt az alkotmányellenesség pusztán az Alkotmány 2. § (1) bekezdése alapján tehát nem állapítható meg akkor sem, ha ez a kollízió nem kívánatos és a törvényhozónak ennek elkerülésére törekednie kell.” (ABH 1991, 175, 176.)

Mindezekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 24.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

336/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány és alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panasznak nevezett beadványában a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 18. § (4) bekezdése, 233. § (3) bekezdése, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 7. §-a alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Ezen túlmenően kezdeményezte még a fenti rendelkezések alkalmazhatóságának kizárását a Legfelsőbb Bíróság, a Fővárosi Ítéltábla és a Győri Ítéltábla előtt indult számos peres ügyben.

Indítványában felsorolta az Alkotmány azon rendelkezéseit [2. § (1) bekezdése, 8. § (1)–(2) bekezdése, 50. § (1) és (3) bekezdése, 56. §-a, 57. § (1) és (5) bekezdése, 64. §-a, 70/A. § (1) bekezdése, 70/K. §-a], melyeket – álláspontja szerint – a kifogásolt rendelkezések sértenek. Az indítványozó azonban az Alkotmány e rendelkezései sérelmének megállapítására irányuló kérelmét – az Alkotmánybíróság főtítkárának hiánypótlási felhívására – sem indokolta. Az indítványozó csupán azal érvelt, hogy az általa felsorolt bírósági ügyekben „alkotmányos jogai” megsértésével került sor a bírák kizárásának megállapítására.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése értelmében az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban

meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miatt és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

A Pp. és a Bszi. rendelkezéseit kifogásoló indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert az a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet nem tartalmazott. Az indítványozó kérelmében csak felsorolta az Alkotmány rendelkezéseit. Az indítványozó azonban az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására sem indokolta, hogy az Alkotmány felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért törvényhelyek miatt és mennyiben sértik. Vélt alkotmányjogi sérelmét nem az Alkotmány rendelkezéseire, hanem a bírói jogalkalmazás állítólagos hibáira alapozta. Ennek eredményeként a kifogásolt rendelkezések alkotmányellenessége az indítványozó kérelme alapján nem állapítható meg, így e rendelkezések alkalmazhatóságának kizárására sem kerülhetett sor. A jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára pedig az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.]

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. augusztus 31.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

395/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a helyi közutak kezelésének szakmai szabályairól szóló 5/2004. (I. 28.) GKM rendelet (a továbbiakban: GKMr.) Melléklete 3.2.6. pontja *a)* és *b)* alpontjainak megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól. Álláspontja szerint a támadott szabályozás ellentétes a köztisztasággal és a települési szilárd hulladékkal összefüggő tevékenységekről szóló 1/1986. (II. 21.) ÉVM–EüM együttes rendelet 7. § (1) bekezdésével. Az indítványozó a két rendelet azonos tárgykörben alkotott egymástól eltérő szabályozására tekintettel kérte a GKMr. kifogásolt rendelkezései megsemmisítését. Beadványában azonban nem jelölt meg olyan alkotmányi rendelkezést, amelyet az általa kifogásolt rendelkezések – álláspontja szerint – sértenek.

Erre tekintettel az Alkotmánybíróság főtítkára hiánypótlásra hívta fel az indítványozót. A főtítkár tájékoztatta arról is, hogy a 35/1991. (VI. 20.) AB határozatban rögzített alkotmánybírósági gyakorlatnak megfelelően az egymással ellentétes jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének megállapításához nem elegendő az Alkotmány 2. § (1) bekezdésére való hivatkozás. Az Alkotmánybíróság főtítkára hiánypótlási tájékoztatását követően az indítványozó határidőben előterjesztett második beadványában az Alkotmány 2. § (1) bekezdésére hivatkozott, s ennek alapján kezdeményezte a GKMr. Melléklete 3.2.6. pontja *a)* és *b)* alpontjai megsemmisítését.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság már 35/1991. (VI. 20.) AB határozatában megállapította, hogy „[a] törvényi rendelkezések ellentmondásának jogértelmezéssel való felol-

dása, illetőleg a törvény hatályának korlátozása az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 1. §-a és az Alkotmánybíróság hatáskörét megállapító egyéb törvényi rendelkezések alapján nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe (...) A jogállamiság elvéből nem következik, hogy az azonos szintű jogszabályok közötti normakollízió kizárt. Törvényi rendelkezések összeütközése miatt az alkotmányellenesség pusztán az Alkotmány 2. § (1) bekezdése alapján tehát nem állapítható meg akkor sem, ha ez a kollízió nem kívánatos és a törvényhozónak ennek elkerülésére törekednie kell.” (ABH 1991, 175, 176.)

Az Alkotmánybíróságnak ez az azóta is követett gyakorlata értelemszerűen irányadó a rendeleti szintű szabályozás vélt vagy valós ellentmondásaira is. Az indítványozó az Alkotmány 2. § (1) bekezdésén túlmenően nem hivatkozott olyan alkotmányi rendelkezésre, melyet az általa kifogásolt, egymásnak ellentmondó rendeleti szabályozás sért. A rendeleti szintű szabályozás ellentmondásai miatt az alkotmányellenesség pusztán az Alkotmány 2. § (1) bekezdése alapján azonban nem állapítható meg.

Mindezek alapján a GKMr. Melléklete 3.2.6. pontja *a)* és *b)* alpontjai alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. július 11.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

415/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panasznak nevezett beadványt terjesztett az Alkotmánybíróság elé, melyben az állampolgári jogok országgyűlési biztosáról szóló 1993. évi LIX. törvény [a továbbiakban: Obtv.] 2. § (1) bekezdése, továbbá 17. § (1) bekezdése második mondata alkotmányellenességének megállapítását és alkalmazhatóságuk megtiltását kérte. Az Obtv. kifogásolt előírásai értelmében az Országgyűlés az alkotmányos jogok védelme érdekében – kizárólag neki felelős megbízottként – választja meg az országgyűlési biztost és általános helyettesét [2. § (1) bekezdés], továbbá az országgyűlési biztos a célszerűnek tartott intézkedést – e törvény keretei között – maga választja meg [Obtv. 17. § (1) bekezdés második mondat]. Az indítványozó ezen túlmenően az általa sérelmezett ombudsmani vizsgálat miatt benyújtott keresetét elutasító bírói ítéleteket is kifogásolta; az Alkotmány 2. § (1) bekezdésére, 8. § (1) bekezdésére, 32. § (1) bekezdésére, 57. § (1) és (5) bekezdésére, valamint 70/K. §-ára hivatkozott.

Az Alkotmánybíróság főtitkára az indítványozót tájékoztatta, hogy kérelme alapján érdemi alkotmánybírói eljárás megindítására nincs lehetőség, mivel az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48. §-a szerinti alkotmányjogi panasz esetében nincs hatásköre a bíróságok jogértelmezésének, illetőleg jogalkalmazásának felülvizsgálatára.

Az indítványozó eredeti kérelmét – a főtitkár tájékoztatása ellenére – második beadványában is fenntartotta.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Abtv. 22. § (2) bekezdése szerint az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság már többször kifejtette, hogy az indítványban meg

kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a felülvizsgálni kért jogszabály miatt és mennyiben sérti [654/H/1999. AB végzés, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítványozónak az Abtv. sérelmezett előírásai megsemmisítésére irányuló kérelme a fenti feltételnek nem tett eleget. Az indítványozó ugyanis nem indokolta, hogy az Alkotmány egyes rendelkezéseit a kifogásolt rendelkezések miatt sértik.

Az Abtv. 48. § (1) bekezdése alapján az Alkotmányban biztosított jogainak megsértése miatt alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz az, akinek a jogséremlme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be.

Az indítványozó alkotmányjogi panasz keretében konkrét bírósági határozatokat, illetőleg az azokban kifejtett bírói álláspontot sérelmezte. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.].

Mindezekre tekintettel az indítványozó beadványait – mint nyilvánvalóan alaptalanokat – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. október 17.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

416/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panaszának nevezett beadványában előadta, hogy jogséremlme mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességen alapul, mivel a jogalkotó a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényben nem biztosította a felülvizsgálat megengedhetősége tárgyában hozott egyesbírói végzés elleni jogorvoslat lehetőségét. Álláspontja szerint ez sérti a jogbiztonság elvét [Alkotmány 2. § (1) bekezdés], az alapvető jog korlátozásának tilalmát [Alkotmány 8. § (2) bekezdés], a bíróságnak az Alkotmányban megfogalmazott feladatait [Alkotmány 50. § (1) bekezdés], a bírósághoz való fordulás jogát [Alkotmány 57. § (1) bekezdés], valamint a jogorvoslathoz való jogot [Alkotmány 57. § (5) bekezdés].

Az Alkotmánybíróság főtitkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 23. § (1) bekezdés c) pontja alapján tájékoztatta az indítványozót, hogy az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. AB határozatában (ABH 2005, 1316.) visszautasította azokat az alkotmányjogi panaszokat, amelyek szerint mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség áll fenn azért, mert a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatot (ABH 2004, 551.) követően a jogalkotó nem teremtette meg az egyesbírói döntés elleni jogorvoslatot. A tájékoztatás ellenére az indítványozó továbbra is fenntartotta kérelmét, amit konkrét ügyével kívánt alátámasztani.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó olyan alkotmányjogi panaszt terjesztett az Alkotmánybíróság elé, amelynek tartalma azonos az 1105/D/2004. AB határozat rendelkező részé

6. pontjában már visszautasított alkotmányjogi panaszokkal. Az Alkotmánybíróság e határozatában megerősítette azon álláspontját, hogy az alkotmányjogi panasz, mint a konkrét normakontroll egyik formája, csak valamely jogszabály utólagos alkotmányossági vizsgálatához kapcsolható, s főszabályként nem kezdeményezhető mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására. Az Alkotmánybíróság ezért ezeket az alkotmányjogi panaszokat visszautasította. (ABH 2005, 1316, 1326–1328.) Ezért a jelen indítvánnyal kapcsolatban az Alkotmánybíróság – az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (2) bekezdésére is figyelemmel – kizárólag visszautasító döntést hozhatna.

A fentiekre tekintettel a jelen alkotmányjogi panaszt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. szeptember 19.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

445/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz és mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó egyrészt alkotmányjogi panasz keretében annak megállapítását kérte, hogy a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Társasházi tv.) belső ellentmondásaira, illetve a Társasházi tv. és a Polgári Törvénykönyv, valamint más – közelebbről meg nem jelölt – jogszabályok és az ügyben érintett társasház alapító okiratának egyes rendelkezései közötti ellentmondásokra hivatkozó bírósági eljárások és ítéletek sértik az Alkotmány 57. § (1) és (5) bekezdését, valamint 58. §-át. Az indítványozó másrészt mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapításának keretében kérte a fent megjelölt jogszabályok, illetve az alapító okirat közötti ellentét feloldását, mivel az – álláspontja szerint – sérti az Alkotmány 57. § (1) bekezdését és 58. §-át.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48. §-a szerint az Alkotmányban biztosított jogainak megsértése miatt alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz az, akinek a jogsérelme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be, és egyéb jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetőleg más jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó azonban nem az ügyében alkalmazott jogszabályoknak, hanem bírósági eljárás, illetve bírósági ítélet alkotmányellenességének a megállapítását kérte. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata az, hogy az alkotmányjogi panaszok esetében csak azt vizsgálja, hogy a konkrét ügyben alkal-

mazandó jogszabály sérti-e az Alkotmány valamely rendelkezését. A jogszabály bírói alkalmazásának vizsgálatára és a bírói döntés felülvizsgálatára azonban az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. [78/D/1993. AB végzés, ABH 1994, 904.; 1313/D/1993. AB végzés, ABH 1994, 935.; 277/D/1995. AB határozat, ABH 2001, 780, 788–790.]

Ezen kívül az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Abtv. 22. § (2) bekezdése értelmében, az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a felülvizsgálni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítványozó által előterjesztett kérelem nem felel meg az Abtv.-ben és az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozatba (ABH 2003, 2065.) foglalt követelményeknek, mivel az indítványozó nem jelölte meg pontosan, hogy mely jogszabályi rendelkezések alkotmányossági felülvizsgálatát kérte, illetve a jogszabálynak és az állami irányítás egyéb jogi eszközének nem minősülő társasházi alapító okirat alkotmányossági kontrollját indítványozta. Az indítványozó konkrét jogszabályi rendelkezések megsemmisítésére irányuló határozott kérelmet sem terjesztett elő, továbbá azt sem indokolta, hogy az általa kifogásolt jogszabályok miért és mennyiben sértik az Alkotmány egyes rendelkezéseit.

Az Abtv. szerint az Alkotmánybíróság akkor állapítja meg a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet, ha a jogalkotó szerv a jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotói feladatát elmulasztotta, és ezzel alkotmányellenességet idézett elő; ekkor a mulasztást elkövető szervet – határidő megjelölésével – felhívja feladatának teljesítésére. Az indítványozó azonban a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítványában nem jogalkotói mulasztás megállapítását kérte, hanem a fent hivatkozott jogszabályok és az alapító okirat ellentmondásainak feloldását.

A fentiek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 9.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

505/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó egyrészt az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 31. § (2) bekezdésének és 1. számú melléklete I/B/2. pontjának, másrészt az adózás rendjéről szóló törvény egyes rendelkezéseinek alkalmazásáról és módosításáról, valamint egyes adótörvények módosításáról szóló 2005. évi CLXIII. törvény (a továbbiakban: Artm.) 1. § (4)–(5) bekezdéseinek felülvizsgálatát kezdeményezte az Alkotmánybíróságnál. Álláspontja szerint az Art. és Artm. hivatkozott előírásai olyan számítástechnikai eszközök vásárlására, Internet-kapcsolat előfizetésére és számítógépes szakismeretek megszerzésére kötelezik az adózót, amit „egyébként nem venne igénybe, illetve nem tenne meg”. Az indítványozó mindazonáltal nem jelölte meg az Alkotmány azon rendelkezéseit, amelyekkel ellentétesnek tartja a támadott jogszabályhelyeket. Hiánypótlásra történt felhívását követően kifejtette, hogy az Art. és Artm. kifogásolt rendelkezései sértik a személyes szabadsághoz való jogot [Alkotmány 55. § (1) bekezdés] és a tanszabadságot [Alkotmány 70/G. § (1) bekezdés].

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Egyrészt az Art. 31. § (2) bekezdése és 1. számú mellékletének I/B/2. pontja, továbbá az Artm. 1. § (4)–(5) bekezdései, másrészt az Alkotmány 55. § (1) bekezdése és 70/G. § (1) bekezdése között alkotmányjogi szempontból értékelhető összefüggés nem állapítható meg. Alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában az indítványozó által kezdeményezett alkotmányos sértés sem állapítható meg.

Ezért az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 16.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

513/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogalkalmazással kapcsolatos panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó első beadványában alkotmányos jogai megsértése miatt panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Beadványában az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó eljárást nem kezdeményezett. Ezt követően az Alkotmánybíróság főtitzára felhívta az indítványozó figyelmét arra, hogy jogalkalmazással kapcsolatos panaszok orvoslása nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe, valamint hogy alkotmányos jogai megsértése miatt jogszabályi rendelkezések alkotmányossági felülvizsgálatát kezdeményezheti az Alkotmánybíróságnál. Az indítványozó második beadványa a főtitzári tájékoztatást követően sem tartalmazott az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó határozott kérelmet, s nem jelölt meg alkotmányellenesnek vélt jogszabályt sem.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése szerint az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia. Ez az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 21. § (2) bekezdése értelmében azt jelenti, hogy „az indítvány tartalmazza: a vizsgálandó jogszabály megjelölése mellett az Alkotmánynak azokat a rendelkezéseit, amelyeket – az indítványozó állítása szerint – a hivatkozott jogszabályok megsértenek, valamint az Abtv.-nek és egyéb törvényeknek azokat a rendelkezéseit, amelyekből az indítványozó jogosultsága és az Alkotmánybíróság hatásköre megállapítható”.

Az indítványozó az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó eljárás kezdeményezésére határozott kérelmet nem terjesztett elő, ezért beadványai érdemi elbírálásra alkalmatlanok. Erre tekintettel az indítványt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. július 5.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

525/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmánybírósági beadványa lényegében a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Lt.) 85/A–85/D. §-ai alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányult. Az indítványozó az Lt. rendelkezéseit azért kifogásolta, mert „azok jelenleg csupán az állami lakásokra érvényesek, kirekesztve a lakásszövetkezeti és a társasházi tulajdonú bérlakásokat a törvény hatálya alól”. Az Alkotmánybíróság főttkárának hiánypótlási felhívására az indítványozó határozott kérelmet terjesztett elő az Lt. 85/A–85/D. §-ainak megsemmisítésére az Alkotmány 9. §-ának sérelmére való hivatkozással.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmány 9. § (1) bekezdése a piacgazdaság egyik követelményeként fogalmazza meg, hogy a köztulajdon és a magántulajdon egyenjogú, és egyenlő védelemben részesül. Az Alkotmánybíróság e tárgykörben hozott több határozatában kifejtette, hogy az Alkotmány nem tulajdonformák között különböztet, hanem ellenkezőleg, a tulajdon bármely formájára nézve éppen a diszkrimináció tilalmát fogalmazza meg. A 9. § (1) bekezdése ennek megfelelően az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése jogegyenlőségi tételének a tulajdonhoz való jogra vonatkoztatott kifejtése. [21/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 73, 81.] Az Alkotmány 9. § (1) bekezdése tehát olyan alkotmányos garanciát fogalmaz meg, amely szerint az állam a saját tulajdonára tekintettel nem állapíthat meg eltérő, kedvezőbb vagy

hátrányos szabályozást, mint az egyéb tulajdoni formákra, köztük a magántulajdonra.

Az Lt. megsemmisíteni kért előírásai a társasházak közös tulajdonába kerülő lakásokról rendelkeznek, s nem az állami tulajdon vonatkozásában írnak elő az egyéb tulajdoni formáktól eltérő szabályokat. Ezért a társasházak közös tulajdonába kerülő lakásokról szóló rendelkezések, valamint az Alkotmány 9. § (1) bekezdésébe foglalt köztulajdon és magántulajdon egyenjogúsága, illetve az Alkotmány 9. § (2) bekezdésébe foglalt, a vállalkozáshoz való jog és a gazdasági verseny szabadsága között értékelhető alkotmányjogi összefüggés nem áll fenn.

Mindezekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. szeptember 14.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

526/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezés alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára, illetve mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítvány, valamint alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. §-a alkotmányellenességének utólagos vizsgálatát kezdeményezte az Alkotmánybíróságnál. Az indítványozó – utólagos normakontrollra irányuló indítványában – mindazonáltal nem jelölte meg az Alkotmány azon rendelkezését, amellyel ellentétesnek tartja a Pp. támadott szabályát, s nem fejtette ki a vélt alkotmányellenesség okát sem.

Az indítványozó továbbá alkotmányjogi panasznak nevezett kérelmet is előterjesztett az Alkotmánybíróságnál. Ebben az alkotmányellenesnek vélt törvényszöveg alkalmazásának megtiltását kezdeményezte a Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.22.402/2005. számú felülvizsgálati eljárásában.

Ezen túlmenően az indítványozó mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítását is kérte, de kérelmének tartalmát nem fejtette ki részletesen. Nem jelölte meg pontosan, hogy kérelmét milyen jogalkotói mulasztásra alapozza, továbbá a jogalkotói feladat elmulasztása az Alkotmány mely rendelkezését sérti, s a mulasztás megszüntetése érdekében milyen feladat teljesítésére kéri felhívni a jogalkotót.

Az Alkotmánybíróság főtítkára hiánypótlásra hívta fel az indítványozót. Tájékoztatva, hogy alkotmányossági érvelést, indokolást nélkülöző beadványa az érdemi eljárásra alkalmatlan. Az indítványozó válaszában kérelmét fenntartotta, egyebekben pedig a bírói jogalkalmazást kifogásolta.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése szerint az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság már többször kifejtette, hogy az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Az indítványban hivatkozni kell tehát az Alkotmány azon rendelkezésére, mellyel a kifogásolt jogszabály – az indítványozó szerint – ellentétes. Meg kell továbbá indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítványozó utólagos normakontroll iránti kérelme és alkotmányjogi panasz a fenti feltételnek nem tett eleget. Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtitkárának felhívására sem jelölte meg konkrétan, hogy a támadott jogszabály az Alkotmány mely szakaszát sérti, s így azt sem indokolta, hogy az Alkotmány egyes rendelkezéseit a kifogásolt rendelkezés miért sérti.

Az indítványozó mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítványa sem tartalmazott határozott kérelmet. Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtitkárának felhívására sem jelölte meg konkrétan, hogy milyen jogalkotói feladat elmulasztására alapozza kérelmét, hogy a jogalkotói mulasztás az Alkotmány mely rendelkezésével ellentétes, s hogy a mulasztás megszüntetése érdekében milyen feladat teljesítésére kéri felhívni a jogalkotót.

Az indítványozónak a bírói jogalkalmazással kapcsolatos kifogásait érintően pedig megjegyzem, hogy a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.]

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. szeptember 4.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

532/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány és alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panasznak nevezett beadványában a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 18. § (2) bekezdése, 45. §-a és 233. § (3) bekezdése, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 7. §-a alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Ezen túlmenően kezdeményezte a fenti rendelkezések alkalmazhatóságának kizárását a „Győri Ítéltábla PKK.I.25.386/2005/2. számú kijelölése folytán eljáró Szombathelyi Városi Bíróság, valamint a Vas Megyei Bíróság előtt lefolytatandó peres eljárásokban”.

Indítványában felsorolta az Alkotmány azon rendelkezéseit [2. § (1) bekezdése, 7. § (1) bekezdése, 8. § (1) bekezdése, 47. § (2) bekezdése 50. § (3) bekezdése, 59. § (1) bekezdése, 70/A. § (1) bekezdése, 70/K. §-a], melyeket – álláspontja szerint – a kifogásolt rendelkezések sértenek. Az indítványozó azonban az Alkotmány e rendelkezései sérelmének megállapítására irányuló kérelmét – az Alkotmánybíróság főtítkárnak hiánypótlási felhívására – sem indokolta. Az indítványozó csupán a bírói jogalkalmazást kifogásolta, s azzal érvelt, hogy az általa felsorolt bírósági ügyekben „alkotmányos jogai” megsértésével került sor a bírák kizárásának megállapítására.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése ér-

telmében az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

A Pp. és a Bszi. rendelkezéseit kifogásoló indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet nem tartalmazott. Az indítványozó ugyanis csak felsorolta az Alkotmány rendelkezéseit, de az Alkotmánybíróság főttkárának felhívására sem indokolta azt, hogy az Alkotmány felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért törvényhelyek miért és mennyiben sértik. Ennek eredményeként a kifogásolt rendelkezések alkotmányellenessége az indítványozó kérelme alapján nem állapítható meg, így e rendelkezések alkalmazhatóságának kizárására sem kerülhetett sor.

Az indítványozó által egyebekben kezdeményezett, a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.]

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. augusztus 31.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

533/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány és alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozók jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló eljárást kezdeményeztek az Alkotmánybíróságnál. Az indítványozók kérelme lényegében arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 45. §-a, 233. § (3) bekezdésének *b*) pontja és 270. § (2) bekezdése alkotmányellenességét, és semmisítse meg azokat. Alkotmányjogi panasznak nevezett kérelmük pedig arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság tiltsa meg a fenti rendelkezések alkalmazhatóságát a Fővárosi Bíróság előtt 5.P.630.978/2004. számon indult és a Fővárosi Ítéletábrla 9.Pf.21.256/2005/8. számú jogerős ítéletével zárult peres ügyben. Indítványukban felsorolták az Alkotmány azon rendelkezéseit [2. § (1) bekezdése, 7. § (1) bekezdése, 8. § (1) bekezdése, 50. § (3) és (5) bekezdése, 57. § (1) és (5) bekezdése, 70/K. §], melyeket – álláspontjuk szerint – a kifogásolt rendelkezések sértenek. Az indítványozók azonban az Alkotmány e rendelkezései sérelmének megállapítására irányuló kérelmüket – az Alkotmánybíróság főtákarának hiánypótlási felhívására – sem indokolták. Indítványukban csupán azzal érveltek, hogy a Pp. hivatkozott rendelkezései ellentétesek a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 3. és 7. §-ával.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

1. Az indítványozók kérelmükben csupán felsorolták az Alkotmány több rendelkezését, vélt alkotmányjogi sérelmüket azonban törvényi szintű rendelkezések között fennállni vélt ellentmondásra alapozták.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése értelmében, az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

A Pp. egyes rendelkezéseit kifogásoló indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert az a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet a főtitkári felhívást követően sem tartalmazott. Az indítványozók felhívásra sem indokolták, hogy az Alkotmány felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért törvényhelyek miért és mennyiben sértik.

Az Alkotmánybíróság továbbá már korai gyakorlatában rámutatott arra, hogy „meghatározott életviszonyok, illetőleg tényállások ellentétes – vagy az értelmezéstől függően ellentétes – törvényi rendezése önmagában nem jelent alkotmányellenességet. (...) A jogállamiság elvéből nem következik, hogy az azonos szintű jogszabályok közötti normakollízió kizárt. Törvényi rendelkezések összeütközése miatt az alkotmányellenesség pusztán az Alkotmány 2. § (1) bekezdése alapján tehát nem állapítható meg akkor sem, ha ez a kollízió nem kívánatos és a törvényhozónak ennek elkerülésére kell törekednie.” [35/1991. (VI. 20.) AB határozat, ABH 1991, 175, 176–177.]

A kifogásolt rendelkezések alkotmányellenességét tehát az indítványozók kérelme alapján nem lehetett megállapítani, így e rendelkezések alkalmazhatóságának kizárására sem kerülhetett sor.

Ezért az indítvány egészét az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. augusztus 30.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

540/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz és mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó azt sérelmezi, hogy a Nemzeti Színház jogállását rendező, a pesti magyar színházról szóló 1840. évi XLIV. törvénycikket nem alkalmazzák a magyar hatóságok, mivel az – állításuk szerint – már nincs hatályban. Az indítványozó előadta, hogy a törvénycikket de facto nem helyezték hatályon kívül, legalábbis a jogalkotásért felelős szervek nem tudták megmondani, hogy mikor és hogyan került sor a hatályon kívül helyezésre, csupán arról tájékoztatták, hogy mivel a jogszabály teljesezésbe ment, nem tekinthető hatályosnak. Az indítványozó alkotmányjogi panaszának és mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítványnak nevezett kérelmében előadta, hogy a jelenlegi helyzet sérti a jogállami jogbiztonságot [Alkotmány 2. § (1) bekezdés], a tulajdonhoz való jogot [Alkotmány 13. §], a Kormány magatartása pedig csorbítja az Országgyűlés jogait [Alkotmány 19. §], sérül a közérdekű adatok nyilvánosságához való jog [Alkotmány 61. §] és a tudományos élet szabadsága [Alkotmány 70/G. §]. Az indítványozó azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy: 1. nincs olyan jogforrás, amely módosította, vagy hatályon kívül helyezte volna az 1840. évi XLIV. törvénycikket, ezért az jelenleg is hatályos és élő; 2. különbség van a kiemelt fontosságú Nemzeti Színház és az egyéb állami kulturális, művészeti intézmények között; 3. nem alkotmányellenes, ha az Országgyűlésnek saját tulajdonú színháza van, amely felett kizárólagos rendelkezési joga is van. Az indítványozó kérte, hogy az Alkotmánybíróság kötelezze az Országgyűlést, hogy „perelje vissza” a Nemzeti Színházat az eredeti törvénycikk hatályba helyezésével, vagy helyezze hatályon kívül a törvénycikket, illetve hívja fel a figyelmét valamennyi köztisztviselőnek, hogy a köztisztviselői eskü betartása érdekében körültekintően, szakértő módon járjanak el, továbbá mondja ki, hogy a megváltozott életviszonyokra hivatkozva sem lehet a hatalmat erőszakosan gyakorolni, illetve

hogy a közpénzből fenntartott intézményeket érintő kérdésekben csak nyilvános döntések szülehetnek.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48. §-a szerint az Alkotmányban biztosított jogainak megsértése miatt alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz az, akinek a jogsérelme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be, és egyéb jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetőleg más jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó azonban nem valamely jogszabály alkotmányosságának vizsgálatát kérte. Az Abtv. 49. §-a szerint az Alkotmánybíróság akkor állapítja meg a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet, ha a jogalkotó szerv a jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotói feladatát elmulasztotta, és ezzel alkotmányellenességet idézett elő; ekkor a mulasztást elkövető szervet – határidő megjelölésével – felhívja feladatának teljesítésére. Az indítványozó azonban a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló kérelmet nem terjesztett elő, hanem a Nemzeti Színház státuszának rendezését kérte, vagyis olyan kérelmeket terjesztett elő, amelyek elbírálására az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 1. §-a alapján nincs hatásköre.

Ezért az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 9.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

544/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalról szóló 2002. évi LXV. törvény (a továbbiakban: APEHtv.) 9. § (3) bekezdésének felülvizsgálatát kérte „a megfelelő bírói döntés kialakítása érdekében, valamint a jelenleg fennálló jogbizonytalanság megszüntetése céljából”. A kifogásolt előírás értelmében az APEH önálló jogi személyiséggel rendelkező területi szervei az átvett vagyoni jogok, kötelezettségek, továbbá a munkáltatói jogok gyakorlása tekintetében az APEH jogutódai. Az indítványozó álláspontja szerint a fenti jogszabályi előírás „olyképpen való értelmezése, miszerint ezáltal az APEH területi szervei önálló munkáltatóként végzik feladatukat”, ellentétben áll a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvénynek a közszolgálati jogviszony alanyait meghatározó 5. §-ával, valamint 6. §-ával, továbbá a 16/1999. (VI. 11.) AB határozattal. Az indítványozó továbbá arra is hivatkozott, hogy az APEHtv. kifogásolt rendelkezése ellentétben áll az adózás rendjéről szóló – jelenleg már nem hatályos – 1990. évi XCI. törvény 6. § (1) bekezdés *a)* pontjával, amelynek értelmében az APEH és szervei állami adóhatóságnak minősülnek. Az indítványozó érvelése szerint a munkáltatói jogkör elsődleges és másodlagos joggyakorlóra oszlik, oly módon, hogy „az elsődleges munkáltatói jogkör gyakorlója (aki az APEH mindenkori elnöke) a törvényekben le nem osztható munkáltatói jogköröket megtartja magánál.”

Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtítkára által megküldött tájékoztatást követően indítványát kiegészítette és a jogbiztonság követelményére tekintettel [Alkotmány 2. § (1) bekezdés] az APEHtv. 9. § (3) bekezdésének „törlését” kérte.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó – indítványa tartalma szerint – egyfelől az APEHtv. 9. § (3) bekezdésének bírósági értelmezését sérelmezte. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.].

Az APEHtv. 9. § (3) bekezdésének – az indítványozó által hivatkozott – egyéb törvényi előírásokkal való kollíziója tekintetében rá kell mutatni, hogy az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint, meghatározott életviszonyok, illetőleg tényállások ellentétes – vagy az értelmezéstől függően ellentétes – törvényi rendezése önmagában nem jelent alkotmányellenességet. A jogállamiság elvéből nem következik, hogy az azonos szintű jogszabályok közötti normakollízió kizárt. Törvényi rendelkezések összeütközése miatt az alkotmányellenesség pusztán az Alkotmány 2. § (1) bekezdése alapján tehát nem állapítható meg akkor sem, ha ez a kollízió nem kívánatos, és a törvényhozónak ennek elkerülésére kell törekednie [lásd először: 35/1991. (VI. 20.) AB határozat, ABH 1991, 176, 177.].

Végezetül pedig az APEHtv. 9. § (3) bekezdése és az Alkotmány 2. § (1) bekezdése között – az indítványozó által felvetett aspektusból – alkotmányjogi szempontból értékelhető összefüggés nem állapítható meg. Az alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában alkotmány sértés sem állapítható meg.

A fentiekre tekintettel az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. december 11.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

581/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozók alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő a Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.E.39.041/2006/2. számú, a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító végzése ellen, mivel álláspontjuk szerint a végzés meghozatalára alkotmányellenes jogszabályok alkalmazása következtében került sor. Az indítványozók megítélése szerint alkotmányellenes helyzetet idéz elő, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (1) bekezdése nem határozza meg „az ügy érdemében hozott” jogerős végzés fogalmát. Az indítványozók jogértelmezése szerint minden olyan intézkedés érdemi döntésnek számít, amikor a bíróság az eljárást a kérelmező, illetve az ellenérdekű fél indítványa nélkül, hivatalból megszünteti, s ezzel megsérti a közigazgatási határozatok kapcsán a bírósághoz fordulás és a jogorvoslat jogát [Alkotmány 57. § (1) és (5) bekezdés], valamint a fél rendelkezési jogát. Az indítványozók továbbá arra is hivatkoznak, hogy az eljárást hivatalból megszüntető végzésnek „nem az ügy érdemében hozott végzésként történő minősítése sérti a jogegyenlőséget – különösen közigazgatási ügyekben –, mert így az ellenérdekű fél az állam nevében eljáró közigazgatási szerv általa »többletelönyhöz« jut”. Az indítványozók mindezekre tekintettel a Pp. 270. § (1) bekezdéséből az „ügy érdemében hozott” szövegrész megsemmisítését, valamint felülvizsgálati ügyükben való alkalmazásának visszamenőleges kizárását kérték az Alkotmánybíróságtól. Indítványozták továbbá mindazon Pp. rendelkezések megsemmisítését is, amelyek tekintetében az Alkotmánybíróság 42/2004. (XI. 9.) AB határozatában „az alkotmánybírósági panaszok elbírálását felfüggesztette”.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozók részben a felülvizsgálati ügyükben kifejtett bírói álláspontot – az eljárást hivatalból megszüntető végzésnek nem az ügy érdemében hozott végzéskénti minősítését – sérelmezték. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogalkalmazási gyakorlat alkotmányosságának vizsgálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre [57/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 272, 277.; 1267/D/1997. AB végzés, ABH 1998, 1131, 1132.].

Ezen túlmenően, az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. AB határozatában – részben a jelen ügy egyik indítványozójának kérelmére – már vizsgálta a Pp. 270. § (1) bekezdésének az „ügy érdemében hozott” szövegrésze alkotmányosságát. A határozat szerint: „A jelen ügyben vizsgálni kért törvényi rendelkezés csak az ügyet érdemben lezáró jogerős végzés ellen teszi lehetővé a felülvizsgálati kérelem benyújtását. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a Pp. e feltétele nem sérti a normával szemben támasztott – az Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből származó – előreláthatóság és kiszámíthatóság jogbiztonsági követelményét. Az a körülmény pedig, amely szerint nem minden végzés ellen van helye felülvizsgálatnak, összhangban van a jogintézmény rendkívüli jogorvoslati jellegével. Az Alkotmány 57. § (1) bekezdéséből fakadó tisztességes eljárás követelményeibe ütközés sem állapítható meg, hiszen az érdemi döntések – az ügy érdemére kiható jogszabálysértés esetén – felülvizsgálat tárgyai lehetnek. Az Alkotmánybíróság (...) megerősítette azon korábbi gyakorlatát, amely szerint az Alkotmány 57. § (5) bekezdésébe foglalt jogorvoslathoz való jog csak a rendes jogorvoslatra vonatkozik. (...) Így az az indítvány sem tekinthető megalapozottnak, amely a Pp. 270. § (1) bekezdésének az »ügy érdemében hozott« szövegrészét a jogorvoslathoz való jog sérelme alapján kérte megsemmisíteni.”

Végül megjegyzem, hogy a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatban – az indítványozók álláspontjával ellentétben – az alkotmánybírósági eljárás felfüggesztésére nem került sor.

A fentiekre tekintettel az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. december 18.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

615/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) azon rendelkezésének a megsemmisítését kérte, amely szerint a társasági szerződés módosítását a gazdasági társaság jogtanácsosa is ellenjegyezheti [Gt. 18. § (1) bekezdés]. Az indítványozó álláspontja szerint a sérelmezett rendelkezés alapján a társasági szerződés módosítását kizárólag csak a gazdasági társaság jogtanácsosa jogosult ellenjegyezni. Az indítványozó kérelmében az Alkotmány 2. §-át, 7. §-át és 50. §-át jelölte meg.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

A Gt. 11. § (3) bekezdése szerint a társasági szerződést közjegyző által készített közokiratba vagy ügyvéd, illetve az alapító jogtanácsosa által ellenjegyzett magánokiratba kell foglalni. A Gt. 18. § (1) bekezdése szerint, ha a társasági szerződés módosításáról a gazdasági társaság legfőbb szerve határoz, akkor a módosított társasági szerződést külön okiratba vagy – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a legfőbb szerv üléséről felvett jegyzőkönyvbe kell foglalni. A társasági szerződés módosítását a gazdasági társaság jogtanácsosa is ellenjegyezheti. A két jogszabályi rendelkezés összevetéséből, nyelvtani és logikai értelmezés alapján egyértelműen megállapítható, hogy az indítványozó tévesen értelmezi úgy a törvényt, hogy a gazdasági társaság legfőbb szerve által indukált társaságiszerződés-módosítást kizárólag a gazdasági társaság jogtanácsosa ellenjegyezheti.

Ezen túlmenően, az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette: az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. §

(2) bekezdése értelmében, az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a felülvizsgálni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB végzés, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert az a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet nem tartalmazott.

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 31.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

629/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke bírósági határozatok felülvizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó kérelme – amelyet az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-a valamely hatásköri rendelkezésének megjelölése nélkül terjesztett elő – arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság vizsgálja felül az ügyében született bírósági határozatokat, valamint állapítsa meg, hogy bírósági eljárásaiban a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény 8. § (2) bekezdése, illetve 9. § (2) bekezdése alkalmazható-e.

Az Alkotmánybíróság főttkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 23. § (1) bekezdés *a*) pontja alapján tájékoztatta az indítványozót, hogy beadványa alapján az Alkotmánybíróság eljárására nincsen törvényes lehetőség. Az indítványozó a tájékoztatás ellenére továbbra is kérte az Alkotmánybíróság eljárását.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Megállapítható, hogy az indítvány valójában bírósági határozatok felülvizsgálatára irányul. Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíróságnak sem ezen rendelkezés, sem – az Abtv. 1. § *h*) pontja alapján megalkotott – más törvény alapján nincs hatásköre bírósági határozatok felülvizsgálatára. Nem az Alkotmánybíróság, hanem a rendes bíróságok feladata a jogszabályok önálló, Alkotmánytól független értelmezése, jogvitában való alkalmazása. Ezért a bírósági határozat felülvizsgálatára, jogszabály alkalmazhatóságának vizs-

gálatára irányuló indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. december 13.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

632/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó egyrészt a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvénynek (a továbbiakban: Ctv.) a cégeljárás határidőkre vonatkozó rendelkezéseit sérelmezte. Azt kifogásolta, hogy a Ctv. a korábbi cégeljárás törvényhez képes rövidebb határidőket állapít meg a cégbejegyzésre és a változásbejegyzésre. Álláspontja szerint az irreálisan rövid határidők miatt a cégbírák nem tudják kivenni a szabadságukat, hiszen egyébként tartahatatlannak lennének a törvényi határidők. Az indítványozó úgy vélte, hogy ez sérti az Alkotmányba foglalt pihenéshez való jogot [Alkotmány 70/B. § (4) bekezdés], valamint a bírói függetlenséget [Alkotmány 50. § (3) bekezdés]. Az indítványozó másrészt a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) által felállított társasági jogi szakértő testület létét sérelmezte, mivel az – meglátása szerint – sérti az ítélezés bírósági monopóliumát [Alkotmány 45. § (1) bekezdés] és a bírói függetlenséget [Alkotmány 50. § (3) bekezdés].

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Egyrészt a Ctv. 46. § (2)–(6) bekezdései, 48. § (5) bekezdése, 49. § (1) bekezdésének *c)* pontja, 50. § (3) bekezdése, 81. § (3) bekezdése, 130. §-a és az Alkotmány 50. § (3) bekezdése, valamint 70/B. § (4) bekezdése, másrészt a Gt. 232. §-a és az Alkotmány 45. § (1) bekezdése, illetve 50. § (3) bekezdése között alkotmányjogi szempontból értékelhető összefüggés nem állapítható meg. Az alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában az indítványozó által kezdeményezett alkotmányértékelés sem állapítható meg.

Ezért az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. szeptember 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

653/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az építési műszaki ellenőri tevékenységről szóló 158/1997. (IX. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) felülvizsgálatát kezdeményezte az Alkotmánybíróságnál, mert – álláspontja szerint – az R. „hátrányos megkülönböztetéssel sújtja” az építési műszaki ellenőri névjegyzékbe történő felvételre vonatkozó határidőt elmulasztókat. Az indítványozó mindazonáltal nem jelölte meg az Alkotmány azon rendelkezését, amellyel ellentétesnek tartja a támadott R.-t, s nem fejtette ki a vélt alkotmányellenesség okát sem.

Hiánypótlásra történt felhívását követően az indítványozó azzal egészítette ki kérését, hogy az R. 3. § (3) bekezdésének *a* pontja és (4) bekezdése, valamint 6. § (2) bekezdésének *a* pontja és (4) bekezdése sértik az Alkotmány 70/A. §-ában megfogalmazott diszkrimináció tilalmát, indítványát azonban továbbra sem indokolta.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság már több döntésében kifejtette: az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése értelmében az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB végzés, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet nem tartalmazott.

Ezért az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 24.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

747/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó alkotmányjogi panasznak nevezett beadványában előadta, hogy jogséremlme mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességen alapul, mivel a jogalkotó a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényben (a továbbiakban: Pp.), illetve az azt módosító 2005. évi CXXX. törvényben nem biztosította a felülvizsgálat megengedhetősége tárgyában hozott egyesbírói végzés elleni jogorvoslat lehetőségét. Álláspontja szerint ez sérti a jogállamiság elvét [Alkotmány 2. § (1) bekezdés], a társasbíráskodás elvét [Alkotmány 46. § (1) bekezdés] és a bíróságok alkotmány- és jogvédő szerepét [Alkotmány 50. § (1) bekezdés]. Az indítványozó másodlagos kérelme arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a felülvizsgálati kérelmet elutasító egyesbírói döntés elleni jogorvoslatra vonatkozó alkotmányos követelményeket. Kérte továbbá az ügyében lefolytatott eljárás jogellenességének kimondását, illetve a megismétlendő eljárásra vonatkozó alkotmányos követelmények meghatározását.

Az Alkotmánybíróság főtitkára az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 23. § (1) bekezdés *c)* pontja alapján tájékoztatta az indítványozót, hogy az Alkotmánybíróság 1105/D/2004. AB határozatában (ABH 2005, 1316.) visszautasította azokat az alkotmányjogi panaszokat, amelyek szerint mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség áll fenn azért, mert a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatot (a továbbiakban: ABh.; ABH 2004, 551.) követően a jogalkotó nem teremtette meg az egyesbírói döntés elleni jogorvoslatot. Tájékoztatta továbbá az indítványozót arról is, hogy alkotmányos követelmény megállapítására önálló indítvány nem terjeszthető elő. A tájékoztatás ellenére az indítványozó továbbra is fenntartotta kérelmét. Érvelését kiegészítette azzal, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz keretében érvényesíthető alkotmányellenes mulasztásra vonatkozó gyakorlatát nem tartja „kellő normatív elhatároló módszernek”. Előadta továbbá, hogy konkrét ügyében a jogalkotói mulasztás

hatása megegyezik a Pp.-nek az ABh. rendelkező részének 2. pontjában megsemmisített 273. § (5) bekezdés első mondatának visszaállításával, ugyanis a felülvizsgálati kérelmet elutasító egyesbírói végzés ellen – az ABh. ellenére – továbbra sincs jogorvoslat.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó olyan alkotmányjogi panaszt terjesztett az Alkotmánybíróság elé, amelynek tartalma azonos az 1105/D/2004. AB határozat rendelkező részének 6. pontjában már visszautasított alkotmányjogi panaszokkal. Az Alkotmánybíróság e határozatában megerősítette azon álláspontját, hogy az alkotmányjogi panasz, mint a konkrét normakontroll egyik formája, csak valamely jogszabály utólagos alkotmányossági vizsgálatához kapcsolható, s főszabályként nem kezdeményezhető mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására. Az Alkotmánybíróság ezért ezeket az alkotmányjogi panaszokat visszautasította. (ABH 2005, 1316, 1326–1328.) Így a jelen indítvánnyal kapcsolatban az Alkotmánybíróság – az Abtv. 27. § (2) bekezdésére is figyelemmel – kizárólag visszautasító döntést hozhatna.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíróságnak sem ezen rendelkezés, sem – az Abtv. 1. § *h*) pontja alapján megalkotott – más törvény alapján nincs hatásköre valamely konkrét ügyben folyt eljárás felülvizsgálatára, illetve arra vonatkozó alkotmányos követelmény önálló meghatározására. Az Alkotmánybíróság már rámutatott: „jogszabály vagy állami irányítás jogi eszköze alkotmányos normatartalmának megállapítására, illetve – önmagában – alkotmányos követelmény megállapítására az Alkotmánybíróságnak nincs önálló hatásköre.” (292/B/2001. AB végzés, ABH 2001, 1591.)

A fentiekre tekintettel a jelen alkotmányjogi panaszt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. október 9.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

815/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó Tiszaföldvár Város Önkormányzata Képviselő-testületének a települési szilárd hulladékkal összefüggő tevékenységéről és a szervezett közszolgáltatás kötelező igénybevételéről szóló 26/2000. (XII. 22.) ÖKT számú rendeletét (a továbbiakban: Ör.) sérelmezte. Beadványában előadta, hogy az Ör. szerződés nélkül ír elő gazdasági tevékenységet, és ezzel anyagi kárt okoz.

Az Alkotmánybíróság főtitkára által megküldött tájékoztatást követően az indítványozó – az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdésének sérelmére hivatkozással – az Ör. módosítását kezdeményezte. Utóiratában kiegészítette beadványát, s immár a Magyar Köztársaság ügyészségéről szóló 1972. évi V. törvény módosításáról rendelkező 1989. évi XLVI. törvény módosítását is kérte.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíróságnak sem az Abtv. hivatkozott rendelkezése, sem más törvény alapján nincs jogalkotásra, illetve jogszabályok módosítására irányuló hatásköre. Ezért az Alkotmánybíróság hatáskörébe nem tartozó indítványt – mint nyilvánvalóan alaptalant – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. november 21.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

828/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogalkalmazással kapcsolatos panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a személyhez fűződő jogának megsértése tárgyában, valamint rágalmozás miatt indított perei miatt fordult az Alkotmánybírósághoz. Kérése a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott határozatainak hatályon kívül helyezésére és a bíróságok új eljárásra való kötelezésére irányul. Beadványában az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó eljárást nem kezdeményezett. Az Alkotmánybíróság főtitkára felhívta az indítványozó figyelmét arra, hogy jogalkalmazással kapcsolatos panaszok orvoslása nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. Az indítványozó további beadványai – a főtitkári tájékoztatást követően sem – tartalmaztak az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó határozott kérelmet.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 21. §-a szerint:

„(1) Az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia és meg kell jelölnie a kérelem alapjául szolgáló okot [Abtv. 22. § (2) bekezdés].

(2) Az (1) bekezdésnek megfelelően az indítvány tartalmazza: a vizsgálandó jogszabály megjelölése mellett az Alkotmánynak azokat a rendelkezéseit, amelyeket – az indítványozó állítása szerint – a hivatkozott jogszabályok megsértének,

valamint az Abtv.-nek és egyéb törvényeknek azokat a rendelkezéseit, amelyekből az indítványozó jogosultsága és az Alkotmánybíróság hatásköre megállapítható.”

Tekintettel arra, hogy az indítványozó az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó eljárás kezdeményezésére határozott kérelmet nem terjesztett elő, ezért beadványai érdemi elbírálásra alkalmatlanok.

Erre tekintettel az indítványozó beadványait – mint nyilvánvalóan alaptalankat – az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján elutasítom.

Budapest, 2006. október 31.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

832/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a Polgári Törvénykönyv hatálybalépéséről és végrehajtásáról szóló 1960. évi 11. törvényerejű rendelet [a továbbiakban: Ptké.] 21. §-ának megsemmisítését kezdeményezte az Alkotmánybíróságnál. Álláspontja szerint a közösségi joggal – az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezménynek (a továbbiakban: Egyezmény) a tulajdon védelmére vonatkozó első kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkével – ellentétes, hogy a helyi önkormányzat a tulajdonjogot szükségtelen zavarás nélkül is korlátozhatja, mivel a Ptké. kifogásolt előírása lehetővé teszi, hogy a települési önkormányzat rendelete a Ptk. szomszédjogra vonatkozó rendelkezéseitől eltérő szabályokat állapítson meg. Az indítványozó az Alkotmány európai uniós csatlakozási klauzulájának [2/A. § (1) bekezdés], valamint a nemzetközi jogi kötelezettségek és a belső jog összhangjára vonatkozó előírásának [7. § (1) bekezdés] sérelmére hivatkozott. Megjelölte továbbá az Alkotmánynak az önkormányzati választások időpontjára vonatkozó rendelkezését [44. § (2) bekezdés].

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó által hivatkozott Egyezmény – az indítványozó állításától eltérően – nem az Európai Unió, hanem az attól különböző más szervezet, az Európa Tanács által elfogadott nemzetközi egyezmény. Így az indítvány alapján a közös-

ségi jog megsértése fel sem merül. Erre tekintettel az Alkotmány európai uniós csatlakozási klauzulájának [2/A. § (1) bekezdés] vizsgálata indokolatlan.

Ami a nemzetközi jogi kötelezettségek és a belső jog összhangjára vonatkozó előírást [Alkotmány 7. § (1) bekezdés] illeti, rá kell mutatni arra, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 21. § (3) bekezdése szerint jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát csak a törvényben meghatározottak kezdeményezhetik. Az indítványozó azonban nem tartozik az Abtv. 21. § (3) bekezdése szerinti személyi körbe, ezért a Ptké. kifogásolt rendelkezése nemzetközi szerződésbe (Egyezménybe) ütközésének vizsgálatára irányuló eljárás kezdeményezésére nem jogosult.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alkotmány 7. § (1) bekezdése nem önálló, hanem utaló alkotmányi szabály, így utólagos normakontroll alapjául csak az indítványok által érintett nemzetközi szerződés szolgálhat. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint éppen ezért ezzel az alkotmányi rendelkezéssel nem kerülhető meg az Abtv. 21. § (3) bekezdésének korlátozása, amely a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatát meghatározott személyek és szervezetek indítványához köti [26/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 135, 148.].

Végezetül a Ptké. 21. §-a és az Alkotmány 44. § (2) bekezdése között alkotmányjogi szempontból értékelhető összefüggés nem állapítható meg. Alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában az indítványozó által kezdeményezett alkotmányértés sem állapítható meg.

Mindezekre tekintettel az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 17.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

839/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó – alkotmányjogi panasznak nevezett – beadványában a bírósági ügyében született szakértői véleményeket kifogásolta; az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérelmet nem terjesztett elő. Az Alkotmánybíróság főtitkára hiánypótlásra hívta fel az indítványozót. Az indítványozó második beadványa a főtitkári tájékoztatást követően sem tartalmazott az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó határozott kérelmet, s nem jelölt meg alkotmányellenesnek vélt jogszabályt sem.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. § (2) bekezdése kimondja: az indítványnak a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölése mellett határozott kérelmet kell tartalmaznia.

Ezen túlmenően, az indítványban meg kell jelölni a kérelem alapjául szolgáló okot. Nem elegendő tehát az Alkotmány egyes rendelkezéseire hivatkozni: az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alkotmány egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért jogszabály miért és mennyiben sérti [654/H/1999. AB határozat, ABH 2001, 1645.; 472/B/2000. AB végzés, ABH 2001, 1655.; 494/B/2002. AB végzés, ABH 2002, 1783.].

Az indítvány a fenti feltételnek nem tett eleget, mert a kérelem alapjául szolgáló ok megjelölését is tartalmazó határozott kérelmet nem tartalmazott.

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 9.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

846/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Thtv.) 3. § (1) bekezdését támadja; álláspontja szerint a társasházi közösség definíciója ellentétes az Egyesült Nemzetek Alapokmányának több rendelkezésével, amit az 1956. évi I. törvény iktatott törvénybe. Úgy véli, hogy az egyesületbe való belépésre kötelezés tilalmát [Alapokmány 20. cikk (2) bekezdése] sérti a Thtv. 3. § (1) bekezdése, amely kényszerközösséget hoz létre.

Az Alkotmánybíróság főtitkára tájékoztatta az indítványozót a Thtv.-re vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatáról [3/2006. (II. 8.) AB határozat, ABK 2006. február, 51.], valamint a nemzetközi szerződésbe ütközés indítványozására jogosultak korlátozott személyi köréről. Az indítványozó hiánypótlásában azt kérte, hogy a Thtv.-nek az Alapokmányba, mint belső jogba való ütközését állapítsa meg az Alkotmánybíróság, tekintettel arra, hogy az emberi jogok védelméről szóló nemzetközi egyezmény az Alkotmány rendelkezése folytán a belső jog részévé vált; továbbá kifejtette, hogy – mivel beadványa ez alapján egyszerű utólagos normakontrollra irányul – az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 21. § (2) bekezdése alapján jogosult az indítvány benyújtására.

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Abtv. 21. § (3) bekezdése szerint jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát csak a törvényben meghatározottak kezdeményezhetik. Az indítványozó azonban nem tartozik az Abtv. 21. § (3) bekezdése szerinti személyi

körbe, ezért a kifogásolt rendelkezés nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára irányuló eljárás kezdeményezésére nem jogosult.

Az Alkotmány 7. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság jogrendszere elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait, biztosítja továbbá a vállalt nemzetközi jogi kötelezettségek és a belső jog összhangját.

Ugyanakkor az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alkotmány 7. § (1) bekezdése nem önálló, hanem utaló alkotmányi szabály, így utólagos normakontroll alapjául csak az indítványok által érintett nemzetközi szerződés szolgálhat. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint éppen ezért ezzel az alkotmányi rendelkezéssel nem kerülhető meg az Abtv. 21. § (3) bekezdésének korlátozása, amely a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatát meghatározott személyek és szervek indítványához köti [26/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 135, 148.].

Mindezek alapján az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 31.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

873/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a Magyar Tudományos Akadémia (a továbbiakban: MTA) Doktori Szabályzata (a továbbiakban: Szabályzat) 3. pontja (3) bekezdésének, 6. pontja (3) bekezdésének, 16. pontja (3) bekezdésének, 17. pontja (4) bekezdésének és 36. pontjának megsemmisítését kérte, mivel álláspontja szerint a fenti rendelkezések sértik a jogállami jogbiztonságot [Alkotmány 2. § (1) bekezdése], az alapvető emberi jogokat [Alkotmány 8. §], a jogorvoslathoz való jogot [Alkotmány 57. (5) bekezdése], a panaszjogot [Alkotmány 64. §], a hátrányos megkülönböztetés tilalmát [Alkotmány 70/A. § (1) és (3) bekezdései]. Továbbá, az indítványozó kérte annak a megállapítását, hogy az MTA által részére kézbesített levél sérti a jogállami jogbiztonságot [Alkotmány 2. § (1) bekezdése] és a jogegyenlőséget [Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése]. Végezetül, kérte annak kimondását, hogy a lefolytatott eljárás és az abban hozott elutasító döntés sérti a „33 éves szakmai jóhírnevét” [Alkotmány 59. §] és alapvető emberi jogait [Alkotmány 8. §], valamint a tudományos élet szabadságát [Alkotmány 70/G. §].

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-a szerint az Alkotmánybíróság a jogszabályok és az állami irányítás egyéb jogi eszközeinek az alkotmányosságát vizsgálja. A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény szerint sem a Szabályzat, sem az MTA levele nem tekinthető jogszabálynak, vagy az állami irányítás egyéb jogi eszközének, így az Alkotmánybíróság hatáskör hiányában nem vizsgálhatja azok alkotmányosságát.

Az Alkotmánybíróságnak sem az Abtv., sem az Abtv. 1. § h) pontja szerinti törvény nem biztosít hatáskört az MTA eljárásának alkotmányossági vizsgálatára.

Ezért az indítványt az Abtv. 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. október 31.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

910/I/2006. AB elnöki végzés

Az Alkotmánybíróság elnöke jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az indítványt elutasítom.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó az Alkotmánybírósághoz intézett beadványában a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) számos rendelkezésének [77. § (1) bekezdésének utolsó mondata, 77. § (5) bekezdése első mondatának „elkészt, vagy” szövegrésze és második mondata, 78. § (2) bekezdésének „a 73. § alapján a fellebbezés benyújtására rendelkezésre álló határidő eredménytelenül eltelte, vagy” szövegrésze, 80. § (2) bekezdése és (3) bekezdésének első mondata, 81. § (2) bekezdése első mondatának „az elkészt” szövegrésze és második mondatának „– határidőben –” szövegrésze, 83. § (2) bekezdése és (3) bekezdésének első mondata, 84. § (4) bekezdésének „az elkészt” szövegrésze, valamint 84. § (5) bekezdésének „– határidőben –” szövegrésze] visszamenőleges hatályú megsemmisítését kérte. Az indítványozó mindazonáltal nem jelölte meg az Alkotmány azon szakaszát, amellyel ellentétesnek tartja a Ve. támadott rendelkezéseit, s nem fejtette ki a vélt alkotmányellenesség okát sem.

Hiánypótlásra történt felhívását követően az indítványozó azzal egészítette ki kérelmét, hogy a Ve. „hatályos szövege nem alkalmas annak kiküszöbölésére, hogy valaki az Alkotmány 2. § (3) bekezdésében deklarált tilalmat megsértve erőszakosan megszerezze a hatalmat, illetőleg kizárólagosan birtokolja.”

II.

Az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

Az indítványozó lényegében azt kifogásolta, hogy a Ve. nem zárja ki senkinek a hatalom erőszakos megszerzésére, gyakorlására, illetőleg kizárólagos birtoklására irányuló tevékenységét. Ezért kérte a választási eljárás során rendelkezésre álló

jogorvoslatok igénybevételére megszabott határidőket előíró rendelkezések megsemmisítését. Az Alkotmány 2. § (3) bekezdése, valamint a Ve. kifogásolt rendelkezései között azonban – az indítványozó által felvetett szempontból – alkotmányjogi szempontból értékelhető összefüggés nem állapítható meg. Az alkotmányjogilag értékelhető összefüggés hiányában az indítványozó által kezdeményezett alkotmánysértés sem állapítható meg.

Ezért az indítványt az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 23. § (1) bekezdése alapján – mint nyilvánvalóan alaptalant – elutasítom.

Budapest, 2006. december 12.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke